Akbaba

İlâveli Sayı
28
Sayfa

İnönü — Az zamanda çok yol aldık!..

Büyük Yüzüncü Yıl Çekilişinde

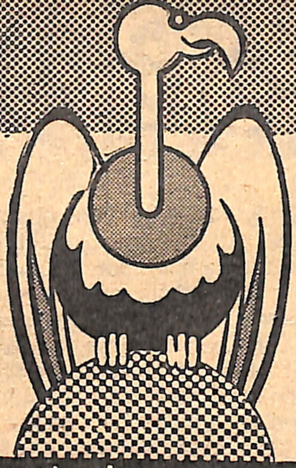
Şimdiye Kadar Bir Çekilişte
Verilen İkramiyelerin
En Büyüğü

6
Milyon

T.C. ZİRAAT BANKASI

Basın 18604 - A 12486 - 272

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık, Erdoğan Özer.

•

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 5 — Sayı : 120
14 Kasım 1963
YIL : 41

•

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Anka kuşları!

DİKKAT ettiniz mi acaba: Bizde bir çok şeylerin yalnız adı var, kendisi yok.

Teknik Üniversite rektörü sayın Hikmet Binark'ın demecinden öğrendik: Giriş imtihanına katılan üçbin lise mezunu, on numara üstünden bir numara bile alamamışlar!

Bu, duygulu bir baba nezaketidir: Bir numara bile alamadıların sıfır aldılardan başka mânası olamaz.

Öyleyse kendi kendimize soralım: Bizde Lise var mı?

Acaba ilk okullardan orta okullara, orta okullardan liselere gelen öğrencilerimiz ne kıvamdadır?.. Ben size söyleyim: Mektep bahçelerine kondurulmuş kubbeli çinko barakalarda, hava yerine birbirinin ılık nefesini alan altmış, yetmiş çocuklu sınıflardan da hiçbir şey bekliyemeyiz.

Demek, okulların da sadece adı var!

Ya öğretmen?.. Millî Eğitim Bakanına ne dedi bir tanesi:

«Biz kira evinde doğar, kira evinde yaşar, kira evinde ölürüz... Bize kızını verecek ana, baba bile yoktur!»

Kira evinde oturan bir öğretmen, bu maaşla kuru ekmeği katıksız yiyebilir ancak... Sırtına ceket, ayağına pabuç, boynuna kravat takan öğretmen bir yeni çağ mucizesidir.

Ekmeğine katık bulamıyan adamın kafasını doyurmasına imkân var mı?.. Onun ki, başı, midesi kadar beslenmek ister. En ucuz kitap beş lira!

Altmış kişilik bir öğrenci kalabalığına, bu yarı tok, yarı çıplak ve tam bedbaht adamın nasıl ders anlattığına, nasıl sesini duyurduğuna şaşmalıyız.

Şimdi, kendi kendimize yine soralım: Bizde öğretmen var mı?

Beyoğlu caddesinde yürümek bir kahramanlıktır. Hele yanınızda karınız, hele kızınız varsa... Söz ve göz saldırısına karşı birini tıkadınız, birini yumdunuz diyelim.. El tecavüzünü ne yapacaksınız?

Yalnız ana caddelerde tarafsız bir gösteri yürüyüşü yapan sevimli polislerimize bakıp bizde Emniyet Müdürlüğü var diyebilir misiniz?

Yapıldı yapılalı, yani beş, altı yıldır, her yağışta göl olan meydanlarımız var, caddelerimiz var: Dolmabahçe gölü, Tophane gölü, Karaköy gölü, Eminönü gölü... Bunlar, benim gözümün önündekiler. Sergi ve Spor Sarayının arkası da böyle bir yağmur gölüdür. İnsanın: Bari etrafına bir duvar çevirseler de gençlere yüzme havuzu yapsalar diyeceği geliyor.

Ya asfalt yollarımız?.. Pantalon ütüsü bunlardan daha çok dayanır!

Dertlerimiz, elbet bu sayfaya sığmaz. Ama bir tanesine daha kalem dokunduraym: Bizim Teşvikiye caddesinde aldığımız ekmekle Levent fırınının, Sarıyer fırınının ekmeğine ayni vilâyetin ekmeği denmez. Bizimkiler, sıktın mı, bir daha gevşemeyen deve hamuru.. Öbür ikisi, hasretini çektiğimiz, şu insanın altın kabuğunu yırtıp ılık göğsüne burnunu sokacağı gelen, koklamaya doyum olmaz, çıtır çıtır ekmek...

Bu durumda siz: İstanbul'da Belediye var diyebilir misiniz?

Bu yazıya başlamışken, Bakanlıklar arası da bir tur yapmak isterdim. Ama camide, çapkınlık eden hafızın dediği gibi, vallahi yersizlikten yapamıyacağım, yüreksizlikten değil!

Yalnız bir taneciğine kalemimin ucu ile dokunup geçeyim: Şu arap dünyasına, işlenmemiş suç larımızı affettirmek için elçimizi geri çektiğimiz İsrail yok mu?.. Onun basın bültenleri kadar özlü, başarılı bir propaganda yayını yapan tek sefaretimiz var mı acaba?

Gelin kulağınıza söyleyim: Yok... Öyleyse neyimiz var, sayın Dışişleri Bakanımızdan başka?

Eveeet, Türkiye'de, her şey, her şey, her şey vardır. Ama var olan şey, bu şeylerin sadece adı.

Liseler, okullar, Belediyeler, Bakanlıklar, hepsi birer masal kuşu, hepsi birer Anka...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Teknik Üniversite Rektörü, «mühendislerimiz de Avrupa'ya gidiyorlar» dedi. — Gazeteler —

— Doktorlar Amerikaya, işçiler Almanyaya, Mühendisler Avrupaya gitti, kala kala bir biz kaldık Fadime!

mazbatayı getir, al kızı götür!

Adnan Veli

HİÇ istemiyordu, o Şile Bohçacısı karının olta mantarına benziyen suratını görmeyi.. Ama Behçet'in vırvırından da bir türlü kurtulamıyordu.

Hasbiye hanım, oğluna birteviye nasihat ederdi:

— Oğlum, derdi, sen bu yaşa geldin, hâlâ aklını başına devşirmedin. Entarisi diz kapağının üstünde duran karı, bir erkeğe yâr olamaz.. Ben sana on yedi yaşında, gül koncası, kız oğlan kız bir gelin almazsam, bana da Hırka-i Şerif'in meşveret perisi, Hicaz güvercini Hasbiye demesinler..

Ama, ne söylerse söylesin, oğlanın bir kulağından giriyor, öbüründen çıkıyordu. Türkân da Türkân..

Behçet, anasını, Türkân'ın anasıyla bir sefer daha konuşmaya razı etmişti. Hasbiye hanım, o gün ikindi namazından sonra, olta mantarı suratlı karının evine istemiye istemiye bir daha gitti. Kapıyı çalarken, kendi kendine de mırıldanıyordu:

Ah bu Beşâret gibi karıyı, beşâretler götürsün işallah.. İçeriden bir takunya tıkırtısı geldi. Sonra, üçüncü sigarası içmekten kısılmış bir ses duyuldu:

— Kim ooooooo?..

— Ben'im komşu, ben.. Hasbiye..

Kapı aralandı. Yemenili bir baş uzandı:

— Aaaaa, Hasbiyânım, sen misin kardeşim?.. Buyur içeri..

— Beşâret'çiğim, vakitli vakitsiz seni rahatsız ediyorum ama, Allasen kusura bakma..

— Aaaaa, ne demek kardeşim?.. Rahatsızlık olur muymuş?.. Asıl ben sana sitem edeyim.. Niye görünmedin şimdiye kadar?..

— Olmuyor işte, olmuyor.. Bir evin nasıl döndüğünü sen de bilirsin..

— Aaaa, helbette kardeşim.. Ev dediğin, değirmen taşından daha zor döner.. Girsene içeri biraz..

— Zaten girme desen de gireceğim.. Ama uzun uzadıya oturmıya gelmedim.

— Olsun.. Hanidir iki çift lâkırdı etmedik..

Beşâret önde, öbürü arkada, merdivenlere yürüdüler.. Hasbiye Hanım, gıcırtılı trabzana tutuna tutuna yukarı çıktı. Beşâret onu, bahçe üzerindeki misafir odasına alırken:

— Kardeşim, kusura bakma Allahını seversen, dedi.. Perdeleri sökmüştüm yıkamak için.. Üç gündür elim değmedi..

— Aman güzelim, teklif tekâlüf olacak değil ya aramızda..

Hasbiye Hanım kanapelerden birine ilişti:

— Bak, dedi, seni uzun uzadıya rahatsız edecek değilim.. İki çift lâfım var sana.. Gel sen beni dinle de, Türkân'cığımla benim oğlanı tez elden baş göz edelim.. Neden dersen, bunlar birbirlerine kilit büyüsüyle kenet olmuşlar.. Biz de anayız.. Tazelerin dilinden anlamak zordur ama, başka çaresi de bulunamıyor bu işin..

Beşâret hanım biraz düşündü.. Mahçup bir hâli vardı:

— Ah kardeşim, dedi. Helbet ben de kızımın mürüvvetini isterim.. Ama gelgelelim, geçen sefer de dediğim gibi, şimdiki zamanda senin oğlunun geliriyle bir evin bacası tütmez.. Günde kaç porsiyon köfte satacak da ev geçindirecek?.. Bisiklet arabasıyla seyyar köfteçiliğin kazancı ne olur ki?.. Hani şey de olsa..

— Ne de olsa..

— Yaniya köftenin etini Edirnekapı taraflarından da alsa.. Sözüm eşikten dışarı, mübarek hayvanın orada bir mezbahası var ya?.. Oradan da alsa, bir ev geçindirmiye yetmez kardeşim..

Hasbiye Hanım celâllendi:

— Dur Sultanım, duuuuuur!. İşler değişti artık.. Köfte möfte yok bundan sonra.. Benim Behçet'in başına, Allahın izniyle devlet kuşu konuyor..

Beşâret Hanım durdu. Hasbiye'yi tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra, parlıyan bakışlarını onun gözlerine dikti:

— Hayırdır işallah?

— Helbeteeeee... Bizim oğlana gün doğdu artık!

— Allahasen ne oldu? Söylesene.. Merak ettim ben de..

— Ayol Behçet Belediye seçimine giriyor, duymadın mı?.

— Bu seferki Belediye seçimine mi?.. Kör olayım duymadım..

— Yaaaa, giriyor.. Eh, helbet biz de, ömrü billâh keçi kuyruğu gibi kalacak değiliz ya.. Cenabı Allah bir insana «Yürü ya kulum» demiye görsün.. Seçimi kazandığının haftasında, evin bacasından çıkacak dumanın kokusunu, gel de kokla istersen..

— Affedersin Hasbiye'ciğim, ben bu işleri pek iyi bilemiyorum.. Seçimi kazanırsa, senin Behçet ne olacak?.. Mebus mu olacak?..

— Yok canım, Belediye Meclisine girecek..

— Hani Saraçhanebaşı'ndakine mi?

— Helbette ya!

— Aman kardeşim, orası pek makbul bir yer değil ki..

— Aaaaa, kim demiş?.. Oraya bir giren İstanbul'a padişah oluyor ayol..

Beşâret Hanımın pek aklı ermiyordu bu işe.. «Seçimi kazanan vurguna gider» diye, ötedenberi bir tevatür duyardı ama, işin aslını, faslını pek bilmezdi.

— İyi ama, dedi, maaşı kaç oranın?

Hasbiye Hanım fingirdedi:

— Maaş ne olacak kardeş?.. Ha Belediye Meclisine girmişin, ha darphaneye!..

— Neden ayol?..

— Nedeni var mı a iki gözüm şekerim?.. Belediye Meclisine giren, ilk siftah toptancı hal'inin baş kumandanı oluyor. O hal'in bütün girdisi çıktısı onların elinden geçer. Belediye Meclisinde ne kadar adam varsa, Sebze Hal'ini onlar yürütecek, mezbahayı onlar yürütecek, balıkhaneyi onlar yürütecek, hammal kâhyalığını onlar yürütecek, arabacı kâhyalığını onlar yürütecek.. Bizim bir komşu vardı, demoktarın zamanında Kaarun olmuştu, Kaarun.. Neden olmuştu?.. Sırf işbirlirliğinden.. Hani arada sırada «İmâr» der, dururuz değil mi?.. Vallahi Acem petrolu o kadar tutmaz..

— Peki nereden geliyor bu paralar, ayıptır sorması?..

— Yerini bilsem, çeşmenin başına ilk siftah ben otururum..

— Senin oğlan nereden biliyor bunu öyleyse?

— Ayol benim oğlanı sen ne sandın?.. Demokratın zamanında pişti bu işlerde.. O zamanlar Vatan Cephesi için dört adam zımbaladıydı da, kimseler kılına dokunamamıştı. He heeeeey!.. Sen o vakitler Behçet'i bir görmeliydin.. Kaymakamı, kumseri el pençe divan dururdu karşısında.. Sonradan askeriye geldi de, o yüzden köfteci oldu tosunum benim.. Ama şimdi gene, çok şükür, demokratın devri geri döndü. Eh, bizim asilliğimiz de geri gelecek helbet..

— Valla bilmem ki Hasbiye'ciğim, ne diyeyim?.. Behçet Bey köfteciliği bırakacak mı artık?..

— Ayol, köfte arabasını sattı bile.. Şimdi Mersedes almıya niyeti var!

— Ne zaman alacak dersin?..

— E, tabiî hemen olmaz. İlk siftah Beyoğlundaki gazinoları teftişe çıkacakmış. Sonra da Sebze Hal'ine birkaç kabzımal yerleştirmek istiyor. Ama hepsi yavaş yavaş olacak. Bana kalırsa, gene bir ayı var bu işin..

— İki ay da olsa ben razıyım kardeş..

— Aaaa, iki aya dünyada kalmaz. Bunlar seçilir seçilmez İstanbul'un dört bir yanına dağılacaklarmış. Öyle kararlaştırmışlar. Aralarında da taksimat yapmışlar. «Fırınlar senin, sütçüler benim.. Pazar yerleri senin, at arabaları benim» diyerekten kavilleşmişler. Onun için gecikmez bu iş bence..

— Ama bakalım...

— Yoooo, yoooo.. Bakalım'ı yok bu işin..

— Hayır, lâfımı dinlemedin..

— Ne diyecektin? Söyle peki...

— İsmet Paşa diyecektim, bu işe ses çıkarmaz mı hiç?..

— Ayol artık İsmet Paşa karışmıyor böyle işlere.. Şimdi bütün kumanda Alican'da.. Alican ne derse o oluyor..

— Hayırdır işallah?.. Niye öyle?..

— Artık bıkmış da, her şeyi

İstanbulda 500 ton patlayıcı madde var. (Gazeteler)

— Onların patlaması bir şey değil, asıl benim ödüm patlıyor!..

selbes bırakmış. «Sen Başbakan ol da, kimsenin etlisine, sütlüsüne karışma» demişler. O da razı olmuş. Şimdi damadı da karıştırmıyorlarmış hükümatın işlerine.. Artık Alican dümene geçmiş. Halk Partisinin bütün hatırlı adamlarına şamarı çarpıyormuş. «Şu Vekili istemem, bunu isterim, beriki işe yaramaz, falanca iyidir» diyerekten almış kumandayı eline.. Şimdi Celâl Bayar'ın elini öpmeyi selbes yapıp, her bir kişiden on lira duhuliye bilâtı keseceklermiş. Bu parayı da, İstanbul'un fakir fıkara bütün tüccarlarına dağıtacaklarmış.. Kalkınma için..

— Ayol Hasbiye'ciğim.. Sende ne havadisler varmış!..

— Var ki var.. Evvel Allah, demokrasinin sayesinde, gene bizim müslümanların günü başladı. Hele Alican, İsmet Paşayı da tekaüt ederse, o vakit Eyüp Sultan Hazretleriyle elele verip evliyalığı da geri getirecekmiş. Sen olsan, böylesine kul kurban olmaz mısın?..

— Valla bilmem ki.. Bizimkiler ötedenberi Gümüşpala'nın peşinden gidiyorlardı.

— Hah işte.. Gümüşpala kenara çekilince Alican çıkmış orta yere.. «Beni Hızır Aleyhisselâm yolladı size» diyerekten nutuk çekiyormuş. Halk Partisini görme şimdi.. Hah hah haaaaay! Alican şöyle bir esniyecek olsa, sekizi birden kerevetin altına giriyormuş!

— Senin Behçet de Alican'dan yana mı?..

— Değil.. O hâlâ evliya partisinden.. Ama şimdi, ancak evliya partisinden olan zenbili dolduruyor. Onun için Alican da evliyaların tarafına döndü.

— Hasbiye'ciğim, biraz fazla konuştuk.. Uzun lâfın kısası, senin muradın nedir?..

— Ayol muradım âşikâre.. Türkânı istiyorum bizimkine..

— Eh, sen anlattın deminden-beri.. Ama bakalım dediklerin olacak mı?.. Senin oğlan seçimler kazansa bile, tahtırevâna binecek mi?.

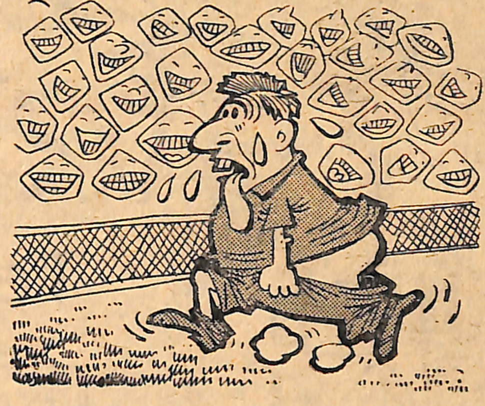
— Aaaaah ah Beşâret Sultan!.. Pazara seçim var, pazartesi pangonot rüzgârı başlıyor.. Bütün iş o mazbatayı cebe koymakta..

Beşâret hanım düşündü. Sevinçten içinin fıkır fıkır ettiğini göstermek istemiyordu. Yüzüne büyük bir ciddiyet vererek:

— Peki öyleyse kardeşim, dedi. Madem benim Türkânı bu kadar arzu ettiniz.. Hayırlısı olsun.. Ben sana son bir lâf söyliyeyim: Mazbatayı getir.. Al kızı götür!

Adnan Veli

On sekizinci asır şairlerinden Kâmili'nin Esnaf Destanına bir nazire olup; Efendi, kapısına yeni giren uşağına şimdiye kadar nerde çalıştın? Ne iş yaptın diye sordukta, uşağın şifahi bonservisini arzettiğinin destanıdır:

Destan

Gurbet ele çıktım gördüm türlü iş;
Beğenmedim hiç bir işi efendim!
Sanatkârlar içersinde bulunmaz
Benim gibi becerikli efendim!

Boyacıyken hep renkleri şaşırdım;
Aşçı oldum tuzsuz yemek pişirdim;
Cümle sıçanları aşa düşürdüm
Sokak sokak kovalandım efendim!

Boksör oldum her maçımda dövüldüm;
Atlet oldum bir yarışa katıldım;
Donum düştü rezil olup atıldım
Seyirciler yuha çekti efendim!

Otel aldım o gün otel basıldı;
Vekil oldum müekkilim asıldı;
Müezzinlik yaptım sesim kısıldı
Sofulardan dayak yedim efendim!

Bakkal oldum veresiye mal sattım;
İki buçuk ay sürmedi top attım,
Cambaz oldum görenleri ağlattım
İpten kabak gibi düştüm efendim!

Avcı oldum vurdum kendi tazımı,
Tilki kaptı tavşanımı, kazımı,
Âşık oldum, kaçırdılar sazımı,
Feryadımdan usandılar efendim!

Jokeyliğe heves ettim at aldım;
Yarışırken atım kaçtı, ben kaldım!
Hamal oldum, günden güne daraldım
Sırtımdaki yük kayboldu efendim!

Polis oldum tabancamı çaldırdım;
Katil kaçtı yaralıya saldırdım;
Şoför oldum arabada daldırdım
Yol dar geldi, eve girdim efendim!

Dülger oldum parmağımı uçurdum;
İmam oldum cemaati kaçırdım;
Kayık aldım, süt limanda batırdım,
Boğulmaktan zor kurtuldum efendim!

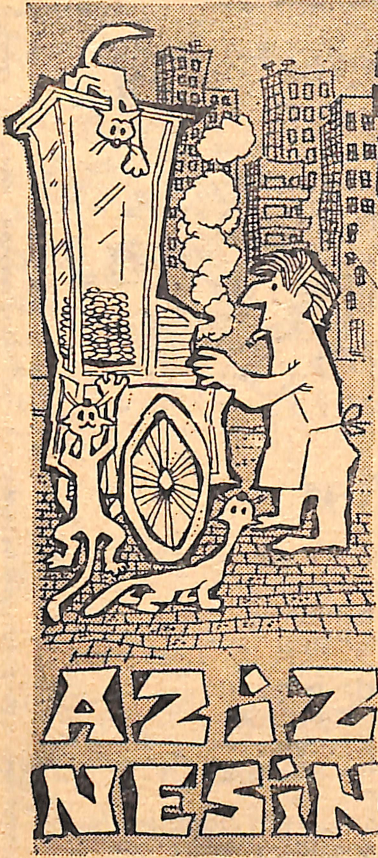
Nüfus kâtibiydim doğum azaldı;
Kızı erkek yazdım asker çoğaldı;
Kaptan oldum koca deniz daraldı,
Baştan kara, kuma battık efendim!

Sucu oldum çeşmeleri kuruttum;
Tellâl oldum müşteriyi korkuttum;
Hatip oldum dinleyeni uyuttum
Sesim ninni gibi geldi efendim!

Posta müvezzii oldum şaşırdım;
Mektupları sokaklara düşürdüm;
Kahve açtım, cezveleri taşırdım
Günde onbeş fincan kırdım efendim!

Marifetim daha çoktur tükenmez;
İnsanoğlu hergün gülüp sevinmez;
Sözüm doğru, yalancılar bilinmez
Ya beni al, ya beni kov efendim!..

Cengiz Özkantürk

Seyyar köfteciler Talimatnamesi

YAHUT

DÜNYANIN EN BÜYÜK MİZAH ŞÂHESERİ

Seyyar Köftecilere Mahsus Talimatname'nin hazırlanışında nasıl bir yardımım, görevim olacağını bir türlü kestiremediğim için geceyi karışık rüyalar görerek, tedirginlik içinde geçirdim. Ertesi sabah da arkadaşım olan Belediye Başkanına gidip,

— Dostum, dedim, ben üstüme böyle bir sorum alamıyacağım. Bu görevden affımı diliyorum.

Güldü,

— Niçin? diye sordu.

— Hayatımda seyyar köftecilikle hiç uğraşmadım, bu işle hiçbir ilgim yok. Hattâ bir kere bile seyyar köfteciden köfte yemiş değilim. Nasıl olur köftecilik talimatı yaparım? Belediyenin dürbün talimatı, gözlük, teleskop talimatı gibi hazırlıyacağı talimatnameler olursa belki bir yardımım dokunur. Ben ayrıca köfteyi de hiç sevmem...

Arkadaşım,

— Sen işi gözünde çok büyütmüşsün... dedi, nasıl olsa biz Belediye olarak Seyyar Köfteciler için bir talimatname yapmak zorundayız. Elbette bu talimatnameyi birtakım insanlar yapacak. Sen, böyle bir talimatnameyi gelişigüzel insanlar mı yapsın istiyorsun? Değerli aydınlarımızın yapacağı bir talimatname elbette başka olur.

— Orası öyle... Ama ben, biliyorsun Avrupa'da, Amerika'da optik öğrendim.

Belediye Başkanı,

— Yahu, dedi, hiç kimse Avrupa'da Köftecilik ihtisası yapmaz. Yani şimdi biz bu talimatnameyi hazırlamak için Avrupa'ya, Amerikaya seyyar köftecilik ihtisası yapmak için adam mı gönderelim, yoksa dışardan seyyar köftecilik mütehassısı mı getirelim? Zaten bizde kötü bir âdettir, her ne iş olsa dışardan mütehassıs getirtilir, bu fakir memleketin parası çarçur edilir. Hadi hadi, işi gözünde büyütme o kadar... Bu memleketin bir aydını olarak elbet senin de bu memleketin meselelerinde bir düşüncen, bir sözün vardır.

Arkadaşım pek de haksız sayılmazdı. Nasıl olsa bu talimatname hazırlanacağına göre, herhangi insan bu işe burnunu sokacağına bizim bu işi yapmamız daha doğruydu.

Eve gidip kitaplarımı karıştırdım, ansiklopedileri araştırdım, ne köfte, ne köftecilik üstüne bir bilgi bulabildim.

Pazar gecesi midem ve bağırsaklarım bozulmuştu; çünkü bütün bir pazar gününü şehirdeki seyyar köftecileri incelemek amacıyla geçirmiş, onlarla konuşabilmek için her seyyar köfteciden köfte alıp yemiştim. Kimisi köfteleri, dörtte bir somunun arasına koyup veriyor, kimisi alüminyum tabağa koyuyor, kimisi de gazete kâğıdına sarıyordu. Köftelerin ambalâjlanmasından, bir de kimisinin köftenin üstüne kıyılmış soğanla maydanoz koymasından başka bir bilgi edinememiştim; bu bilgi de midemin, bağırsaklarımın bozulmasına mal olmuş, sabaha kadar kıvranmıştım.

Pazartesi günü öğleden sonra toplantı yerimizde buluştuk. Atıf Bey,

— Bütün arkadaşlarımız burdalar mı? dedi.

Kendi kendimizi sayınca on kişi olduğumuz anlaşıldı. Oysa bu talimatname kurulunun onbir üyesi olacaktı. Atıf Bey, Belediye Başkanlığının yazılı emrini okuyunca, kimin gelmediğini anladı,

— Elektrik İdaresinden gelecek olan arkadaşımız yok galiba... dedi.

Sualar İdaresinin mümessili olan eski felsefe öğretmeni,

— O arkadaş bundan önceki toplantılara da katılmamıştı... dedi.

Fen İşleri Müdürlüğünden gelen dişçi,

— Arkadaşımız biraz hasta, dedi, raporludur, gelemiyecek...

Atıf Bey,

— Bulunması ve kararlarda imzasının olması lâzım... dedi.

Dişçi,

— Önemi yok, dedi, ben onun yerine imzalarım...

Atıf Bey,

— Aman ihmal etmeyin, ödenek bordrosunun tanziminde müşkilât çıkar... diyerek geçen toplantının tutanağını uzattı, dişçi de olmayan arkadaşımızın yerine imzaladı.

Yanımda oturan Belediyenin Tahsilât Şubesinden gelmiş olan Orman Mühendisi bana yavaşça,

— Bizim bütün işlerimiz işte böyle baştan cavmadır, dedi.

— Ne gibi Beyfendi? diye sordum.

— Ne gibi olacak, bu gelmeyen var ya, bu adam eski bir futbolcudur. Meşhur bir futbolcu olduğu için tutup Belediyenin Elektrik İdaresine almışlar; futbolcu ne anlar elektrikçilikten?

— Bendeniz de bu seyyar köftecilikten hiç anlamıyoum...

— Evet ama beyim, siz hiç olmazsa heyetin toplantılarına katılıyorsunuz; halbuki o, buraya bile gelmiyor.

Atıf Bey, zile basarak çağırdığı kahveciye, hepimiz için kahveler, çaylar ısmarlamıştı. Midem hâlâ bozuk olduğu için ben gazoz istemiştim. Bunların paralarını ödemek Başkanın ödevleri arasındaymış.

Atıf Bey,

— Hazılıklı olan arkadaşlar konuşabilirler efendim... dedi.

Belediyenin Bahçeler Müdürlüğünden mümessil olarak gelen emekli albay,

— Müsaade buyrulursa ben arzedeyim efendim... dedi.

— Buyrun albayım...

Albay söze girişti:

— Seyyar Köfteciliğin, mesleğim dahilinde olan kısmını tetkik etmiş bulunuyorum. Bundan evvel hazırlamış olduğumuz «Atlı arabalar hakkında talimatname» de ileri sürdüğüm tekliflerimi, seyyar köfteciler için de aynen teklif ediyorum. Her şeyden önce seyyar köftecileri bir disiplin altına almalıyız, bunun için de ilk şart olarak Belediyeden seyyar köftecilik ehliyeti alacakların muvazzaf ve ihtiyat askerlik vazifelerini ifa ettiklerini mübeyyin askerlik şubelerinden alacakları vesikaları ibraz etmeleri lüzumludur. Binaenaleyh...

Hâl Müdürlüğünün ressam memuru,

— Fakat, müsaade ederseniz, diye albayın sözünü kesti, muvazzaf askerlik hizmetini anlıyorum, ama ihtiyat askerlik belgesi istemenin pratik faydası olamaz. Çünkü... Bir erkeğin ne zaman ihtiyat askerliğe dâvet edileceği belli olmaz; bazen kırk yaşından sonra çağırırlar, bazen de hiç ihtiyat hizmete çağırmazlar. Seyyar köftecilik yapmak isteyen vatandaş, ihtiyat askere dâvet edilmiyorsa ne yapsın, köftecilik yapmak için kırk yaşına kadar beklesin mi? Ya hiç ihtiyat hizmete çağrılmazsa, bütün ömrünce köftecilik yapamıyacak demektir ki, biz hiçbir vatandaşın köftecilik yapmasına mâni olamayız; bu, gerek insan haklarına ve gerekse Anayasaya aykırıdır.

Ressamı beğendim, aferin, herif iyi konuştu...

Belediyenin Fen İşleri Müdürlüğünde görevli olan dişçi,

— Bendeniz aslen askerî diş tabibiyim, dedi, arkadaşımızın fikrine maalesef iştirak edemiyeceğim. Kendileri İnsan Hakları Beyannamesinden ve Anayasadan bahsettiler. Çok teessüf ederim... Ne münasebet? Anayasa ile köfteciliğin ne gibi münasebeti var, izah ederler mi lütfen? Bendeniz anayasamızda köftecilik bahsini göremedim...

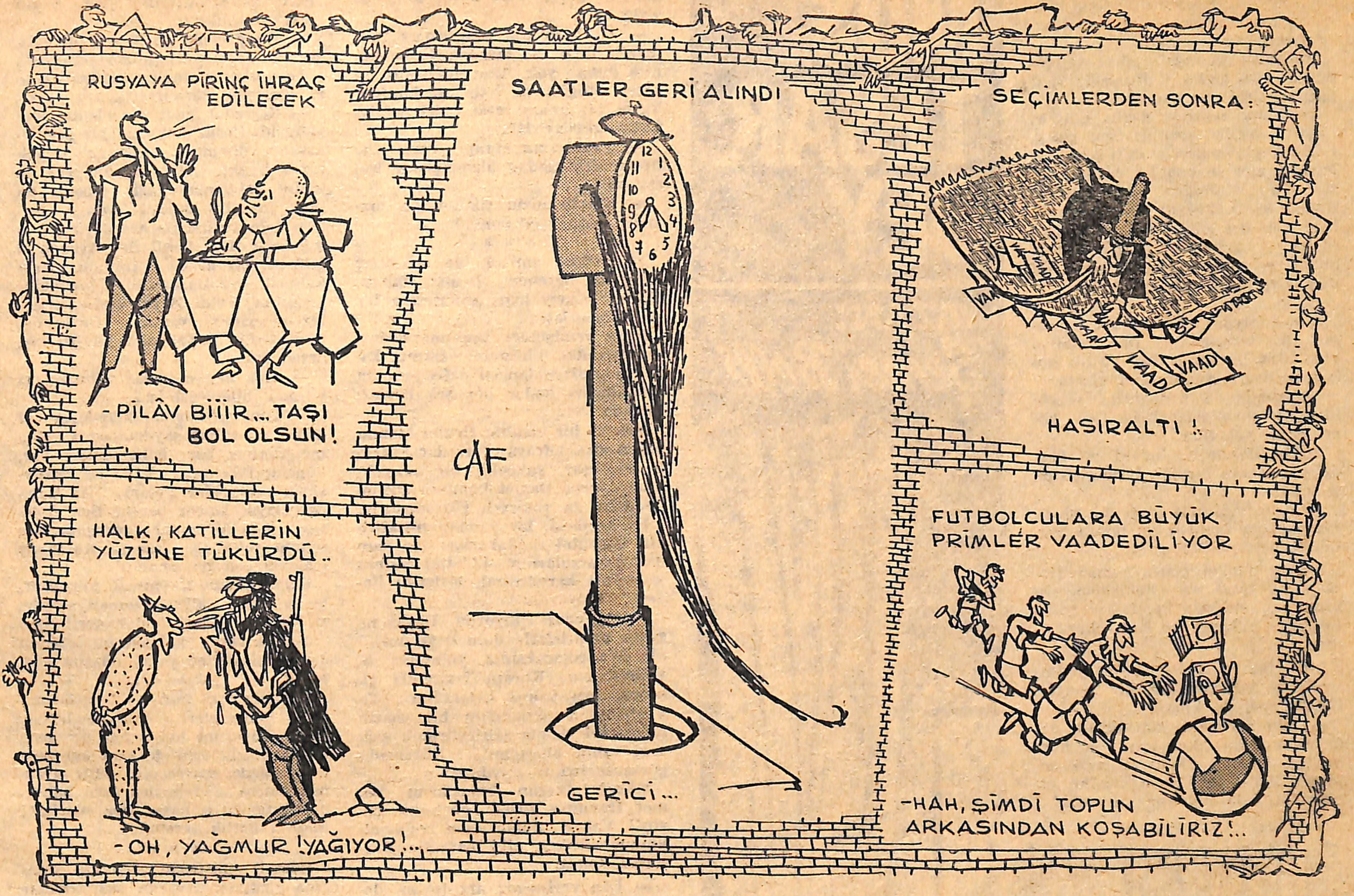
Ressam,

— Beyfendi, dedi, ben yedek su-

«İstanbul Hemşehriler» derneğinde Istanbul'lu yok.. «Gazeteler»

İstanbul hemşehrileri!..

baylığımı yaptım. Fakat, çağırmadıkları için ihtiyat askerliğimi yapmadım diye, yani şimdi seyyar köftecilik yapamıyacak mıyım?

Emekli Albay,

— Yapamazsın tabiî... diye bağırdı.

Ressam da,

— Bal gibi de yaparım... dedi. yaparım... diye cevap verdi.

Albay,

— Yap da göreyim... dedi.

Ressam,

— Bal gibi de yaparım... dedi.

Dişçi,

— Şimdi tabiî yaparsın, dedi, ama talimatnameyi çıkaralım da o zaman yap, görelim bakalım...

Orman Mühendisi,

— Albayım, dedi, zâtıaliniz kaç yıl orduda hizmet ettiniz?

— Sana ne birader?

— Yoo, sordum lâf olsun diye...

— Yirmi yedi yıl...

— İhtiyat olarak çağrıldınız mı?

— Hayır.

— Öyleyse zatıâliniz de seyyar köftecilik yapamazsınız.

— Burda mevzuubahsolan ben değilim...

— Tabiî ama...

— Bir dakika...

— Müsaade buyrun...

— Rica ederim...

Havanın son derecede elektriklendiğini gören Atıf Bey,

— Efendim... diye başladı söze, şimdi arkadaşlarımız bu hususta fikirlerini söylesinler. (Bana dönerek) Zâtıaliniz ne düşüncedesiniz Beyfendi?

— Bence... dedim... (Albay suratını asmış, kaşlarını çatmış, gözlerini yüzüme dikmişti) Askerlik son derecede ehemmiyetlidir. (Albay gözünü gözümden ayırmıyordu) Askerlik mukaddestir... Askerlik hizmeti, en mukaddes bir vatanî ve millî vazifedir.

Ressam,

— Amenna... Bizim askerliğe bir şey dediğimiz mi var yani... dedi.

Ben devam ettim:

— Askerlik... bu sebepten... her zaman için... şeydir... Bence seyyar köftecilerin de askerlik hizmetlerini yapmaları gayet tabiîdir. Ancak... Bununla beraber, seyyar köfteciler için ihtiyat askerlik mecburiyeti konulmamalıdır.

Emekli Albay,

— Hah şöyleee... dedi, gördün mü, şimdi tamam birader. Buna bir itirazımız yok.

Ressam,

— Sanki biz ne söyledik yani? dedi.

— Siz... Siz... Seyyar köftecilik yoluyla asker kaçaklığını teşvik etmiş oluyorsunuz ki, o zaman herkes köfteci olur beyim...

Atıf Bey,

— Şimdi oylarınıza arzediyorum, dedi, seyyar köftecilere muvazzaf askerlik hizmeti mecburiyetinde müttefikiz, tamam mı?

Tamam olduğu anlaşıldı.

Atıf Bey,

— Saat beşi geçiyor beyler, dedi, müzakereye yarın devam etmek üzere bugünlük son veriyoruz.

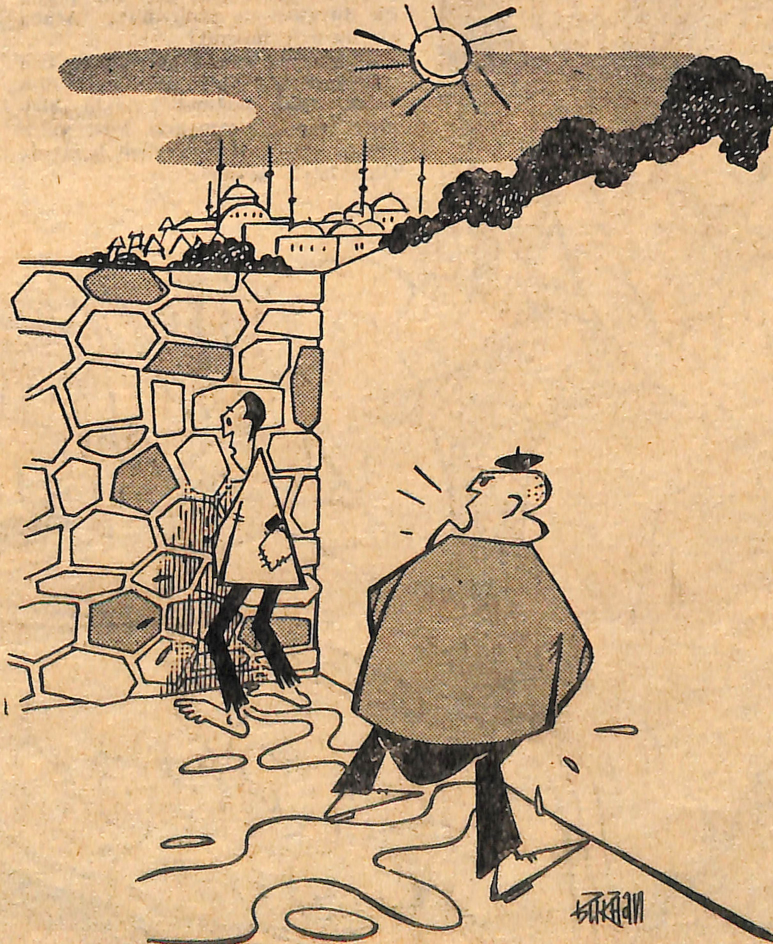
O günkü toplantımızı ve çalıştığımızı bildiren yazının altına imzalarımızı attık. Elektrik İdaresinden gelemeyen eski futbolcunun yerine de dişçi imzaladı.

Ertesi gün saat onda buluşacaktık.

(Arkası var)

Aziz NESİN

Bir helâya Kıbleye dönük diye müsaade edilmedi,
(Gazeteler)

— Hişt hemşerim bu duvara gel... Orası Kıbleye karşı!

MÜSTEŞAR BEY

YAZAN: Şemsi Belli

DEMET Hanım, can sıkıntısından nerdeyse patlıyacaktı. Kocası, kışlık alış-veriş için İstanbul'a inmişti. Koskoca çiftlikte kâhyalar, hizmetçiler ve bahçıvanlarla yapayalnız kalmıştı.

Otuzsekiz yaşında güzel ve çocuksuz bir kadın, otuzsekiz saat yalnız kalırsa ne yapar?...

Aynalara bakar, göğüs geçirir. Çiftlik müstahdemi ile çene çalar. Fazla değil, sadece dört-beş saat ötedeki aşk ve canlılık beldesi İstanbul'u düşünür. Sakız çiyner. Roman okur. Tekrar aynalara bakar. Yeniden göğüs geçirir. Radyo dinler. Konağın taraçasında İstanbul'da geçen genç kızlık günlerini düşünür, üzgün üzgün..

....

İkindi çayını içtiği sırada bahçenin alt tarafındaki fundalıkların arasından bir gölgenin çiftlik konağına doğru yaklaştığını gördü.

Omuzunda avcı çantası, elinde tüfek bulunan gölgeyi, ilk önce köpekler karşıladılar.

Demet Hanım, elindeki çay bardağını masaya bıraktı. Hizmetçisine seslendi:

— Fidan!.. Çabuk aşağı in!.. dedi. Bir yabancı geliyor bu tarafa doğru.. Köpeklere dikkat et!..

Beş-on dakika sonra Demet Hanım, alt katın taş sofasında, akşam karanlığında kapılarına gelen meçhul yabancı ile karşı karşıya idi.

Elli yaşlarında, sportmen yapılı, temiz ve şık giyinmiş bir avcıydı. Üstelik pek de kibardı.

— İzin verirseniz arzedeyim, dedi. Avlanmaya çıkmıştım, yolu kaybettim. Ankara - İstanbul asfaltına inmek istiyorum. Bana yardım etmek lütfunda bulunur musunuz?...

Demet Hanım, otuzsekiz saat yalnız kalmış otuzsekiz yaşındaki bir kadının heyecan ve umut dolu sesiyle:

— Asfalttan çok uzaktasınız Beyfendi!.. dedi. Bu saatte yolu bulmanıza imkân yok. Arzu ederseniz bu gece çiftliğimizde istirahat buyrun! Yarın bir adamımızla sizi asfalta kadar göndeririz!..

Ve yabancının cevap vermesine fırsat bırakmadan hizmetçisine işaret etti:

— Misafirimizin silâhını ve çantasını yukarı çıkarın!..

* * *

Misafirinin emekli bir müsteşar olduğunu öğrenen Demet Hanım, akşam yemeği için muhteşem bir sofra hazırlattı.

Kuru yemişinden taze meyvesine, kutularından ilk defa çıkmış kadeh takımlarından en nefis mevsim salatalarına kadar her şey hazırdı sofrada.

Misafir bir tarafta, Demet Hanım bir tarafta sofraya oturdular. Emekli müsteşar, yakışıklı bir adamdı. Ama o gece Demet hanımın gözünde daha da yakışıklı görünüyordu.

Ev sahibesi, bir yandan misafirinin kadehini doldururken bir yandan da arzularının şiddetini sesinin tatlılığına karıştırarak hislerini ifadeye çalışıyordu:

— Beyfendi, diyordu. Hayat ne garip sürprizlerle dolu değil mi?... Siz, ava çıkacaksınız.. yolunuzu şaşıracaksınız.. Kocam İstanbula gidecek, ben yalnız kalacağım... Ve yalnızlıktan patladığım bir saatte bu geceyi sizinle azizleştirmek şansına sahip olacağım!.. Rüyanızda görseniz inanır mıydınız?...

Misafir, durgun bakışlarını Demet Hanımın güzel gözlerine çevirdi. Yaban domuzunun resim albümüne bakışı gibi hayretle baktıktan sonra:

— İzin verirseniz arzedeyim, dedi. Ben müsteşar iken sık sık seyahate çıkardım. Bizim hanım da hep böyle yalnız kalırdı. Bu akşam sizi bu kadar zahmete soktuğum için çok müteessifim!..

— Ne garip!.. Sizi sanki yıllardanberi tanıyormuş gibi bir yakınlık duygusu ile doluyum!.. Acaba siz de öyle misiniz?...

— İzin verirseniz arzedeyim, ben müsteşar iken bir şube müdürüm vardı. Allah selâmet versin, birisiyle tanışır tanışmaz kırk yıllık ahbap gibi dost oluverirdi hemen!.. Olur böyle şeyler!..

Demet Hanım, kadehini kaldırdı. Arzu dolu bakışlarıyla yabancı avcının gözbebeklerine iyice nişan aldıktan sonra:

— Bu gecenin şerefine!.. diye fısıldadı. Sizin varlığınızın şerefine!..

Ve votkasını fondip ettikten sonra sözlerine devam etti:

— Beyfendi, genç bir kadın için yalnızlık kadar korkunç bir şey tasavvur edilemez!.. Hele ruhen yalnız kalmak!.. Bilseniz bu gece ne kadar bahtiyarım sizi misafir etmek fırsatını bulduğuma!..

— İzin verirseniz arzedeyim, ben müsteşar iken Vekil Bey Avrupa'ya gitmişti bir aralık. Hanımı yalnız kalmıştı. Sıkılmasın diye bizimkini yolladım, Vekil Beyin zevce-i muhteremelerinin yanına. Gerçekten kötü şeydir bu yalnızlık. Hırsızı var, arsızı var!.. .

— Ama ben o kadar yalnızım ki burada, bilemezsiniz!..

— İzin verirseniz arzedeyim. O kadar da yalnız sayılmazsınız.. Hizmetçileriniz var, bahçıvanınız var, köpekleriniz var.. Sahi, ne vazifeşinas köpekler onlar!.. Az daha parçalayacaklardı beni!.. Ben müsteşar iken bu kadar vazifeşinas bir umum müdürüm vardı.. Kulakları çınlasın çok iyi adamdı!..

Demet Hanım, emekli müsteşarla sofradan kalktığı zaman sinirleri, keman telleri kadar gerilmişti.

Yemek sonu kahvelerini içtikten sonra misafirine yatak odasını gösterdi:

— Sizin için burayı hazırlattım, dedi. Pencereleri bahçeye bakar. Ümit ediyorum ki rahat bir gece geçirirsiniz!.. Ben de tam karşınızdaki odada yatıyorum. Bir arzunuz olursa çekinmeden beni haberdar etmenizi bilhassa rica ederim!.. Allah rahatlık versin!..

* * *

Emekli müsteşar, soyunup yatağına girdikten yarım saat kadar sonra Demet Hanımı karşısında buldu.

— Beyfendi, dedi. Rahatsız ettiğim için affınızı dilerim!.. Size pijama getirdim!..

Yorgandan çıkardığı başını ev sahibesine çeviren acemi avcı, henüz naylon anbalajı açılmamış yepyeni bir pijama paketi ile anbalâjının naylon kısımları saydam geçeliğinden dışarıya taşan dipdiri bir kadın vücudünü yanyana gördü. Demet Hanım, cennetteki hurileri bile kıskançlıktan çatlatacak kadar çekiciydi!..

YAŞLA GÖNÜL

Dağ başında zorludur kış,
Alçaklarda şimşek çakmaz.
İster yergi, ister alkış,
Gönül yaşa, başa bakmaz.

* * *

Esas olan aşka niyet,
Bu niyette hep devam et.
Aşkta yoktur muafiyet
Gönül yaşa, başa bakmaz.

* * *

Her sevişme bir miraçtır,
Sevgi temel ihtiyaçtır.
Göz doysa da gönül açtır
Gönül yaşa, başa bakmaz.

* * *

Gözlerde arzu deseni,
Bir anda mest eder seni.
Yaşın bulsa da sekseni
Gönül yaşa, başa bakmaz.

* * *

Bakışlarda gizli selâm,
Yüreklerde ayni meram.
Bence budur doğru kelâm:
Gönül yaşa, başa bakmaz...

Salâhattin KUTLU

ALIŞ VERİŞ !

Kış geçmez ya bütün ömür,
Sıkıntıyı nisan alır!
Gün doğar, gönül dağını,
Bir ışıklı duman alır!

* * *

Altı sudur, üstü saman,
Aran, taran bul bir yalan.
Şuna, buna yaltaklanan
Büyüklerden ihsan alır!

* * *

Hayat dolu iniş, yokuş,
Gerçekten pek soğuk bir duş!
Bu ne beyin, bu nasıl kuş?
Fikir almaz, lisan alır!.

* * *

Kimi hacı, kimi hoca,
Kimi selâm vermez borca!
Deccal, dibi delik hurca
Çeşit çeşit insan alır!

* * *

Efelik var diye serde,
Böbürlenip girme derde!
Bir kumardır aşk her yerde:
Hasan almaz, basan alır!

Salâhattin KUTLU

Gözlerini oğuşturarak karşısındaki nefis tabloyu kısa bir süre seyretti. Yine o kendine has ses tonu ile:

— İzin verirseniz arzedeyim, dedi. Ben müsteşar iken kayınvaldemin evine bile pijamasız terliksiz gitmezdim!.. Ama bugün ava çıkarken yabancı bir evde misafir olacağımı aklıma bile getirmemiştim!.. Teşekkür ederim!

Demet Hanım, iradesinin tornavidası ile arzularının vidalarını iyice sıkıştırdıktan sonra bacak bacak üstüne attı:

— Beyfendi!.. dedi. Siz müsteşar iken bu kadar erken mi yatardınız hep?

— İzin veriseniz arzedeyim. Ben müsteşar iken yatma saatim, Vekil Beyin ahvâl-i şahsiyesine bağlı idi.

— Aksine benim de hiç uykum yok bu gece!.. diye fısıldadı, Demet Hanım. Hizmetçiler yattılar. Ortalıkta kimse kalmadı. O kadar sıkılıyorum ki!..

— İzin veriseniz arzedeyim, ben müsteşar iken bizim hanım da uykusuzluktan müşteki idi. Lüminâl almaya başlayınca hiçbir şeyi kalmadı!..

— Sizin gibi bir erkeğe sahip olduğu için kimbilir ne kadar mes'uttur hanımınız!...

— İzin verirseniz arzedeyim......

Demet Hanım, misafirini daha fazla dinlemek tahammülünü gösteremedi. Kızgın bir hareketle yerinden fırladı:

— İyi geceler!.. dedi. Benim de uykum geldi!..

....

Odasına döndüğü zaman sinir sisteminin koalisyon kanatları birbirine girmişti. Üstündeki geceliği çıkardı. Çıplak omuzlarını gardrobundaki endam aynasında dişisel heyecanlarla seyretti. Göğsü dantelli perlon konbinezonu içinde alev alev tutuşan vücudu en korkunç arzularla sarsılıyordu.

Kadınca bir inat, dişice bir kararla şifonyerinin gözünü çekti. İnce bir şal aldı omuzlarına. Salona çıktı. Bir sigara yaktı yumuşak koltuklardan birinin üstünde sigarası bitene kadar oturdu. Sonra misafirinin yatak odasından bir hayal gibi süzülüverdi.

— Beyfendi, uyumuş muydunuz?...

Emekli müsteşar, ışıktan kamaşan gözlerini kırpıştırarak cevap verdi:

— İzin verirseniz arzedeyim, henüz uyumamıştım amma uyumak üzereydim, ben müsteşar iken......

— Bırakın şimdi müsteşarlık günlerinizi, pencereniz açık kalmış da onu kapatmıya geldim. Bizim çiftlikte sonbahar geceleri çok serin olur. Bakın ben bile omuzuma şal almadan dolaşamıyorum geceleri!.. Sahi, masa lâmbanızı yakmayı da unutmuşsunuz!..

Demet Hanım, yatağın yanıbaşındaki kırmızı masa lâmbasına doğru yaklaştı. Çıplak kolları nerdeyse misafirinin kollarına değecekti. Omuzlarından ve saçlarından yayılan tahrik edici bir parfüm, değil insanları, tahta kurularını ve araba beygirlerini bile şehvetten çıldırtacak kadar dokunaklıydı.

Beş-on saniye öylece kaldı. Gözlerini yataktaki adamın gözlerine çevirmiş aç bir leopar iştihasıyla bakıyordu.

Masa lâmbasının düğmesine basar basmaz tavandaki ışığı da söndürdü. Emekli müsteşar horlamaya başlamıştı bile. Kızgın ve hızlı adımlarla odayı terkedip kendi yatağına koştuğu zaman permeperişandı.

* * *

Ertesi sabah erken uyandı. Ilık bir banyo ve soğuk bir duşla sinirlerini akort etti. Kahvaltı sofrasını bahçeye hazırlamaları ve yine akşamki kadar itina etmeleri için hizmetçilere gereken talimatı verdi.

Bir saat sonra misafiri ile beraber sofrada karşı karşıya idiler.

— Gününüz ve gönlünüz aydın olsun Beyfendi, dedi. İnşallah yatağınızı yadırgamadınız!..

— İzin verirseniz arzedeyim: Ben müsteşar iken yatağım ne kadar rahat olursa olsun gözüme uyku girmezdi!.. Görülen lüzum üzerine genç yaşta emekliye ayrılınca uykularım da düzeliverdi birdenbire... İnanın ki bu geceki uykunun lezzetini şimdiye kadar asla tatmadım!..

Hem konuşuyorlar, hem de kahvaltı yapıyorlardı. Masanın çevresindeki ağaçların altında kümesten yeni çıkmış birkaç horozla bir tavuk dolaşıyordu. Misafirinin gözlerinin kümes hayvanlarına takıldığını gören Demet Hanım,

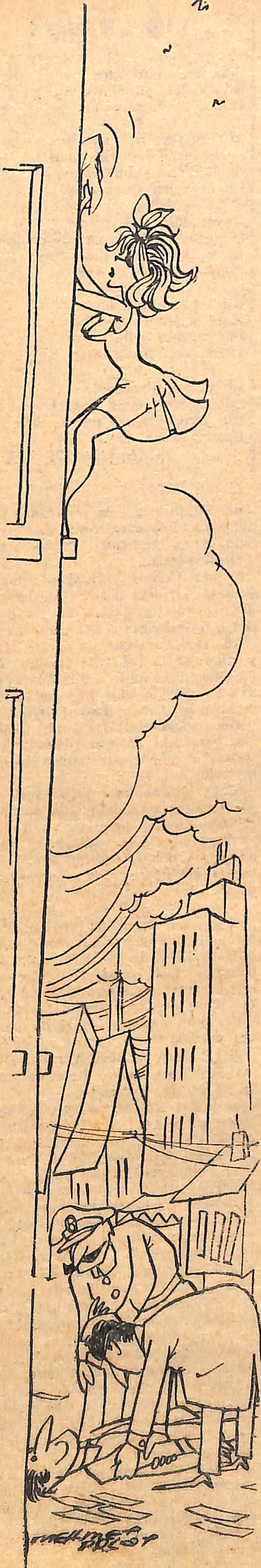
— Niçin daldınız? dedi. Yumurtaların taze olduğundan emin olabilirsiniz!.. Kahvaltıda bir gün evveline ait yumurtaları asla kullanmayız!.. Onu mu düşündünüz? Yoksa geceyi uyuyarak geçirdiğinize pişman mısınız?

— İzin verirseniz arzedeyim, dalışımın sebebi şu: Bakıyorum da.. tavuk bir tane.. ama horozlar pek çok... Nasıl oluyor bu iş?...

Demet Hanım, başını ağaçların altında dolaşan horozlara çevirdi:

— İzin verirseniz arzedeyim efendim, dedi. Onlardan sadece bir tanesi işe yarar, öteki horozların hepsi emekli müsteşardır!..

Şemsi BELLİ

— Kaldırmayın yahu, ben sarhoş değilim!..

PAZARTESİ :

Bir Karaşi telgrafı çıktı gazetelerde: Pakistan Posta İdaresi, ölümünün 25. yıldönümünde, bir seri Atatürk pulu çıkaracakmış...

Kim Atatürkümüzü unuttu, kim Atatürkümüzü anmıyor ki... Kurtuluş Savaşına kalkan, zincirlerini koparmış her milletin meşalesi o...

Atatürkün ölüm yıldönümünde pul... Hem de ne kadar kardeş millet olursa olsun, bir başka milletin sevgisi, bir başka milletin saygısı bu...

Bizse, o ölür ölmez resmini pullardan kaldırmıştık...

Ahmaklar... Sahiden öldü sanmışlardı.

SALI :

Tıpkı evler, tıpkı apartmanlar gibi insanlar da tamir ediliyor. Tıpkı patlak pabuç, tıpkı pantalon gibi vücutlarımız da örülüyor, yamanıyor, hattâ parça parça değiştiriliyor. Görmeyen bir adama gören bir gözün takıldığını biliyorsunuz. Çürük bir böbreğin yerine sağlamının dikildiğini de gazeteler müjdeledi. Burun tamirleri hanımların günlük modası artık. Pörsük yanaklar, düşük gerdanlar da toplanıp geriliyor. Çelik ciğerin yerini yarın - adamına göre - kuzu ciğeri, yahut öküz ciğeri alırsa hiç şaşmam... Hele beyaz perdede şimşekler çakan dişlerin çoğu, Allah vergisi değil, kul yapısı.

Bütün bu teker teker tamirlere, yamalara, örgülere, nihayet toptan bir çare bulunmuş. Hem de Avrupada değil, bizde!

Hani, ara sıra birbirimize rastladıkça hastalıklarımızı sayar:

— Kulağım ağır işitmeye başladı...

— Benim de gözlerim iyi görmüyor artık...

Der ve sonra, bir ağızdan gülümsiyerek ayni sözü fısıldarız ya:

— Nüfus kâğıdı eskidi...

Hah!.. İşte ilgililerimiz, bu şikâyetleri önlemek ve şu seçim aralığında bir ferahlık havası yaratmak için nüfus kâğıtlarının yenilenmesine karar vermiş...

Eeeh, Türkiye gençleşiyor.

ÇARŞAMBA :

Kim derdi ki Türklerin yiğitçe döğüştükleri Sakarya kıyılarında kancıkça iki cinayet işlenecek?

Elimde gazete, bir aynada kendime bakıyorum, bir o iki kaatilin suratına... Hayır, ya ben insan değilim, ya onlar.. Aramızda benzerlik yok.. Maymun, kedi, koyun, bu iki çakaldan daha yakındır bana..

Yolda, toplanan halk yığınları suratlarına tükürünce ağlamışlar.. Ne anlatır bu göz yaşları?.. Timsah da ağlarmış!

Bunlar darağacında sallanacak elbet... Ama üç dakikalık bir çırpınışla gebermeyi bunlara yeter görür müsünüz?

Ne mi yapmalı?.. Önce usta bir kasaba götürüp, onları bu cinayete zorlayan yerlerinin derisini yüzdürmeli... Sonra... Sonra efendim, oradan usta bir pastırmacıya götürüp, sucuk doğratır gibi incecik dilimlerle yavaş yavaş, ağır ağır doğratmalı...

Daha sonra efendim, o sedef dişli delikanlıyı, o altın ayvası başlı kızı öldürdükleri yere götürmeli, ellerine birer kazma verip toprağı kazdırtmalı...

Ve daha sonra efendim, kendi kazdıkları çukura, diri diri gömmeli...

Ah adalet!.. Keşke gözlerin heykelindeki gibi bağlı olsaydı da bunları yapabilseydik!

PERŞEMBE :

Y.T.P. nin İstanbul Belediyesine başkan adayı Burhan Apaydın, propagandaya İstanbul hudutlarını genişleterek başladı. E, Fatihin İstanbuluna da böyle bir modern Fatih yakışır!

Biz: «Aman şehir yayılıyor, aman fazla genişliyor» derken, bay Apaydın İzmit ve Adapazarını da İstanbulun turistik çevresine alacağını söylemiş.

Doğrusunu isterseniz içimize bir şüphe düştü:

Malûm ya Başbakan Yardımcısı ve Y.T.P. Genel Başkanı Ekrem Alican Adapazarlıdır. Sakın: «Adapazarını İstanbula katacağım» derken, gizli bir anlaşma ile İstanbulu Adapazarına katmasınlar!

Ne dersiniz: Adapazarı vilâyetinin İstanbul kazası mı oluruz o zaman?

Zavallı İstanbul başına gelmedik bir bu kaza kalmıştı!

CUMA :

Yıldız parkında bir Yıldız çiçeği sergisi açılmış... Gazetenin yazdığına göre tam yüz yirmi tane Yıldız çiçeği varmış sergide.

Eğer sadece sahne ve beyaz perde çiçekleri varsa, günün çiçeği, şüphesiz Türkân Şoray'dır!

Yook, sergide politika çiçekleri de yer aldıysa, aman yanılıp da koklamayın, burnunuz düşer!

CUMARTESİ :

Bizim sevgili Doğan Nadi, geçen hafta, Cumartesi akşamı Divan Otelinde bir kokteyl parti verdi: Kırk yıllık millî takımcılara...

Gazetedeki fotografa baktık: Haydi Alâaddin, santrfor Zeki, ceylân Bedri, çalımlı Sabih, yavuz İsmet, kelle İbrahim, kaleci Nedim, Cafer Çağıtay ve kaptan Hasan Kâmil... Millî takımın tam olması için üç kişi eksik: Aslan Nihat, baron Feyzi, sağaçık Emin bey...

Aslan Nihat hastaymış: Hem de neresinden, biliyor musunuz?.. O meşin topa gülle gücü veren ayağından!

Öbür ikisini, Akbaba da rahmetle anar.

Size o Taksimdeki kışla harabesinde oynanan bir millî maç hâtırası anlatayım:

Sılavya ile boy ölçüşüyoruz. Bizim takımda meşhur Bekir de var...

Top, bizim kaleye gelip gelip geri gidiyor. Nedim görülecek şeydi o gün... Bir ara yine havada uçarak, yerde yuvarlanarak, kurşun gibi şutu püskürtünce, yanımda hop oturup hop kalkan uzun fesli, esmer yüzlü bir Mısırlı seyirci, çığlığı bastı:

— Mâşâ Allaaah... Kal'â değil, Çanakkal'a!..

Futbolcularımız, transfer piyasasına düşmeden önce böyleydiler: Kaleyi, Çanakkale gibi savunurlardı!

PAZAR :

Bekata - Azizoğlu maçında, iki boksör de şimdilik ringten indirildiler.. Ama kavga bitmedi.

Bu konuya değen Falih Rıfkı Atay pazar konuşmasında: «Bir gün Rize Milletvekili, ki eski bir subaydı, Mecliste otururken yanındakine bakar, aaa.. Doğu dağlarında dolaşırken yakaladığı haydut! O da Demokrat, kendisi de...» diyor.

Ben size bu Rize Milletvekilinin adını da açıklayım: Merhum Kemâl Balta...

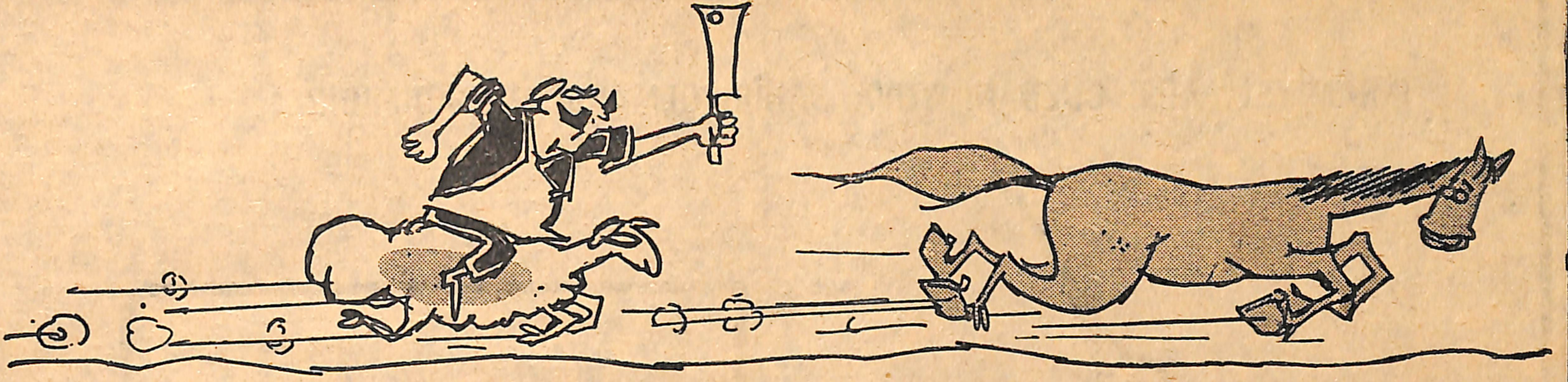
Ama benim de bir hâtıram var: Meclisteyiz. Koridorda, yürürken, tam postane önünde Cevdet Kerim İncedayı ile Halis Öztürk karşılaştılar.

1950 Mebusu kalın ve küt yapısı ile, İncedayı'nın yolunu kesti:

— Ule Cevdet Kerim... İşte Haso'lar, Memo'lar geldi!

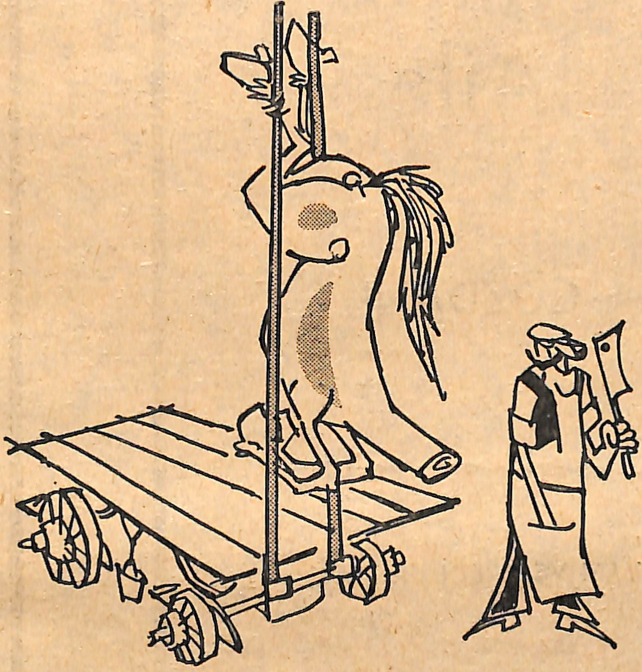
Yaralı ciğerinde hâlâ Kurtuluş Savaşında yediği kurşunu taşıyan eski Kurmay İncedayı sapsarı kesilmişti.

Koluna girip uzaklaştırmasak, orada, belki de düşüp ölecekti kahrından!

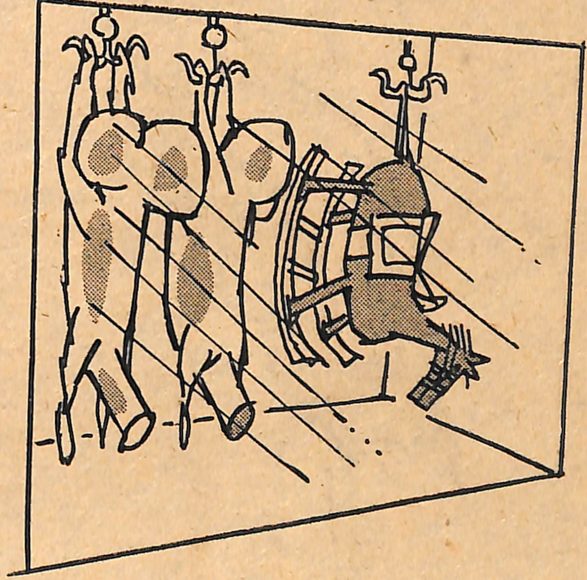

YAZISIZ

ÇAF

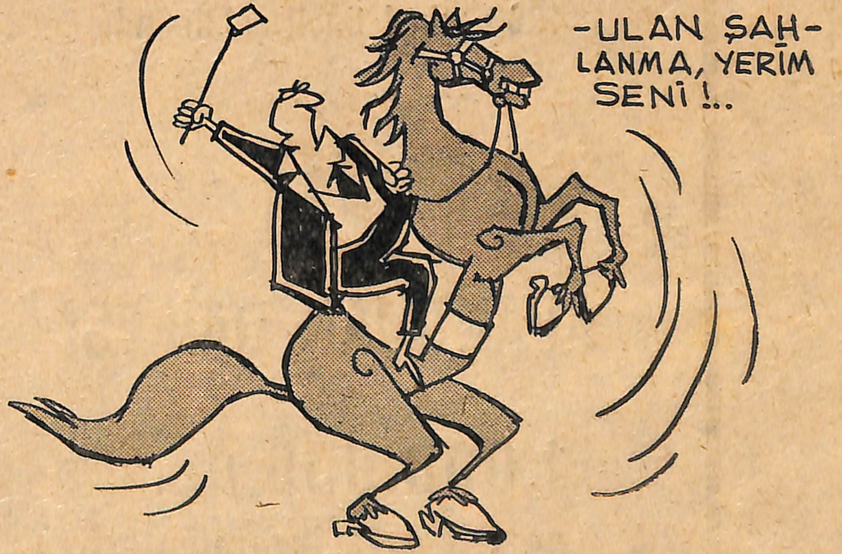

YAZISIZ

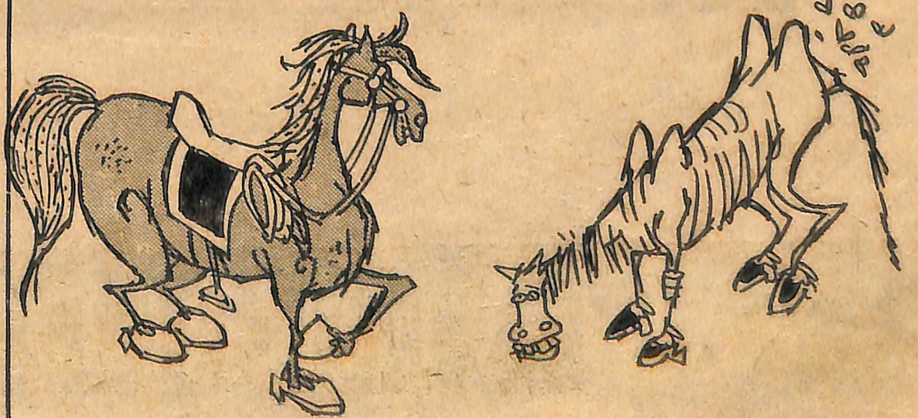
YAZISIZ

AT ETİ SERBEST SATILACAK...
= GAZETELER =

-YOOO... KUYRUK TARAFINDAN İSTEMEM!..

BİNEKLİK .... YEMEKLİK!..

İKRAMİYELİ AİLE CÜZDANI YUVA SAHİBİ OLMANIN İLK ADIMIDIR

İKRAMİYELİ

Aile

CÜZDANI

YAPI VE KREDİ BANKASI

1963 yılı 4 üncü çekilişinde

800.000 lira tutarında

20

APARTMAN DAİRESİ

ve

1.000.000 liralık

çeşitli para ikramiyeleri

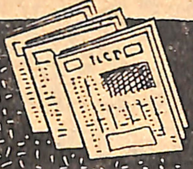
2	adet	100.000 lira
4	adet	50.000 lira
10	adet	5.000 lira
100	adet	1.000 lira
1.000	adet	200 lira
2.500	adet	100 lira

Ceman 3636 kişi 1.800.000 liralık ikramiyeler kazanacaktır.

Bu çekilişe girebilmek için birikmiş paranızı en geç 20 KASIM akşamına kadar bankamıza yatırmalısınız.

YAPI VE KREDİ BANKASI

(Reklâmcılık: 5040—276)

Gazetelerden SEÇMELER..

Her Ay

AKBABA düşündü: Günlük gazetelerin ömürleri kısadır. Her sayı, bir saat, iki saat, sonra atılır, gider. Ama bu gazetelerde sık sık, en ünlü karikatüristlerin sahiden güzel, olayları bütün inceliği ile kavrayan karikatürleri çıkıyor. Bunlar niçin kaybolsun, niçin unutulsun?

Akbaba yine düşündü: Her okuyucu, her gazeteyi alamaz, göremez. Evlerimizin çoğuna yalnız bir gazete girer ancak. Bu bakımdan, yüzbinlerce okuyucu, almadığı gazetedeki karikatürü görmekten, tatmaktan yoksun kalıyor. Bu yüzbinler, bu zevki niye tatmasınlar?

İşte bu düşünce iledir ki, Akbaba'da yetkili bir kadro kurduk ve arkadaşlarımızı bir ayın gazetelerinden seçmeler yapmakla görevlendirdik.

Şimdi, bugünkü sekiz sayfa ilâveli sayımızla ,şu altı karikatürcümüzün: Ali Ulvi, Ferruh Dağan, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Turhan Selçuk ve Tonguç'un, Akşam, Cumhuriyet, Dünya, Milliyet, Tercüman, Vatan'dan seçtikleri karikatürlerini bir arada görüyorsunuz.

Akbabanın dört sayfasını dolduran bu karikatürler, geçen Ekim ayında çıkmıştır. Bir ayın olaylarını en keskin nükteler ve en ince çizgilerle canlandıran bu sanat eserlerini, okuyucularımıza bir arada sunarak mizah edebiyatımıza yeni bir hizmette bulunmakla Akbaba bahtiyarlık duyar.

Akbabanın hazırlıkları ve hizmetleri bu kadarla da kalmayacaktır.

Bunlardan bir tanesini, iki sayı sonra sayfalarımızda göreceksiniz. Bu:

Adnan Tahir'in kaleminden
Turhan Selçuk'un fırçasından

Çıkan, eşsiz güzellikte bir çizgi romandır. Adı: SATILIK GELİN ESVABI!

Adı bile hayalinizde telli duvaklı ufuklar açan bu çizgi romanı, iki sanatçı arkadaşımız, sahiden severek yazdılar ve çizdiler.

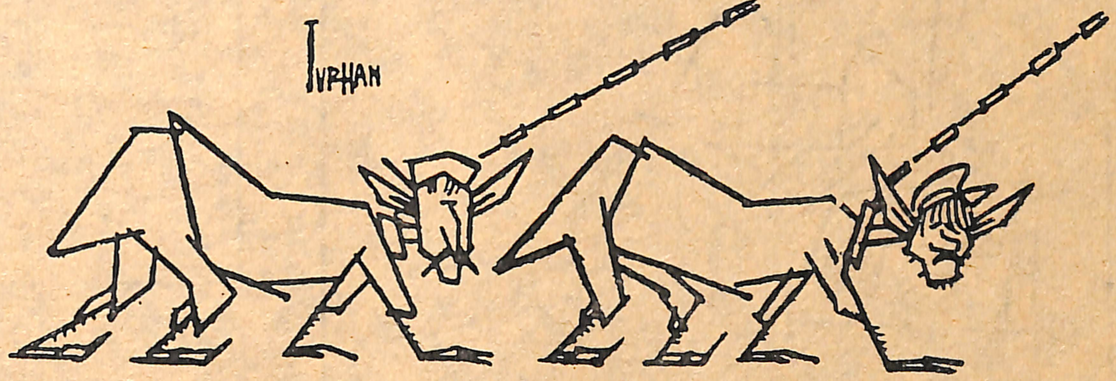
Türk basınında bu kadar güzel, bu kadar tatlı bir çizgi romanın şimdiye kadar çıkmamış olduğunu, biz de haklı bir sevinçle söyliyebiliriz.

Akbabanın hazırlıkları bununla da bitmiyor. Lütfen biraz bekleyiniz.

Sevgili okurlarımızdan gördüğümüz büyük yakınlığa, teşekkürlerimizi, yeni gayretler, yeni hizmetler, yeni fedakârlıklarla ödemek, Akbaba ailesinin ortak düşüncesi, ortak duygusudur.

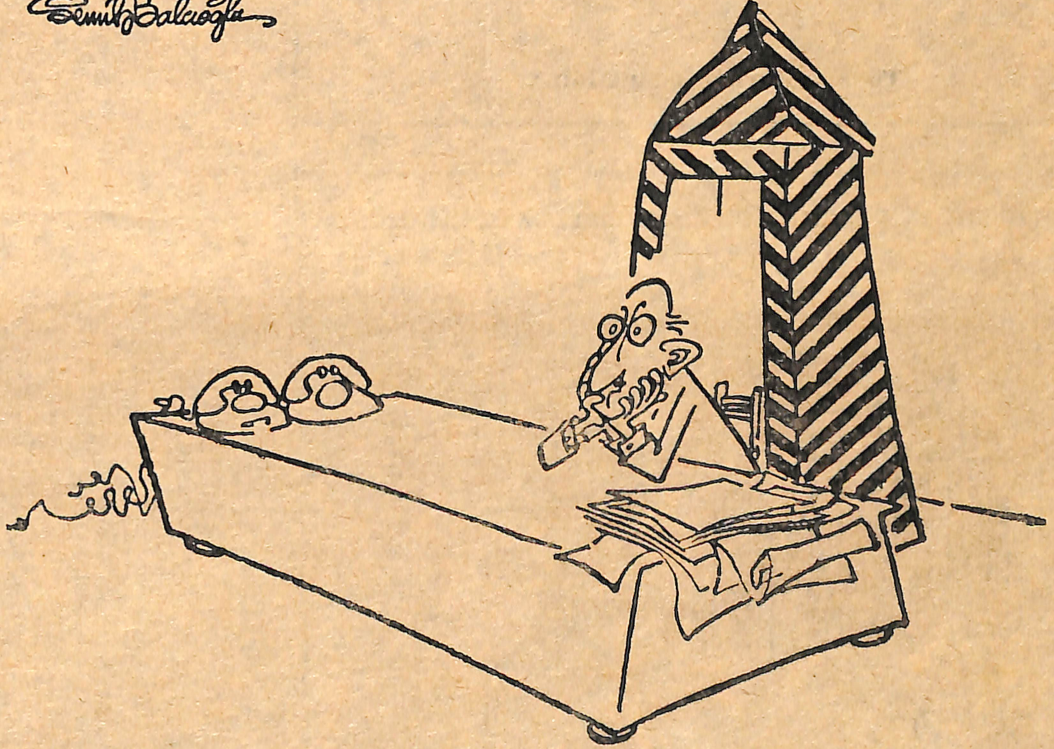
Teşekkür ve saygılarımızla.

AKBABA

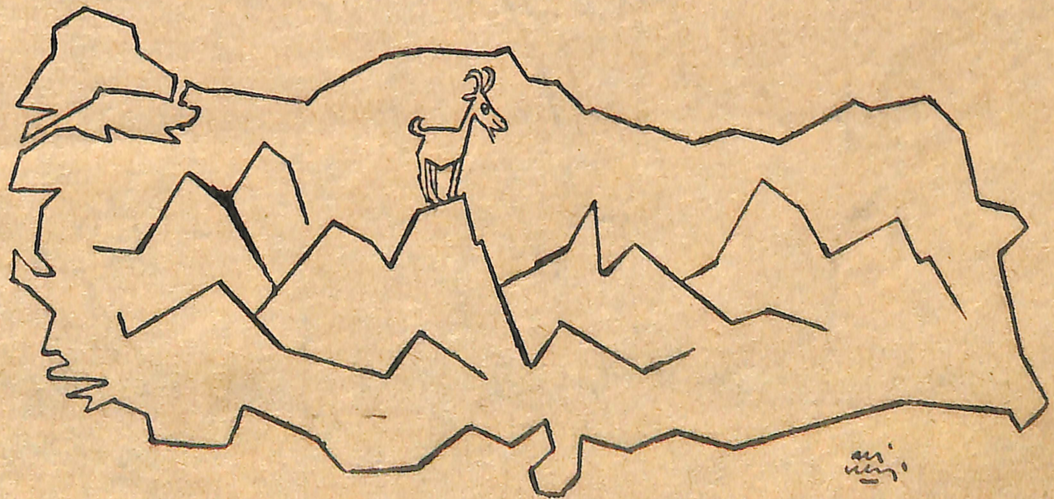

Turistleri öldürenler yakalandı..

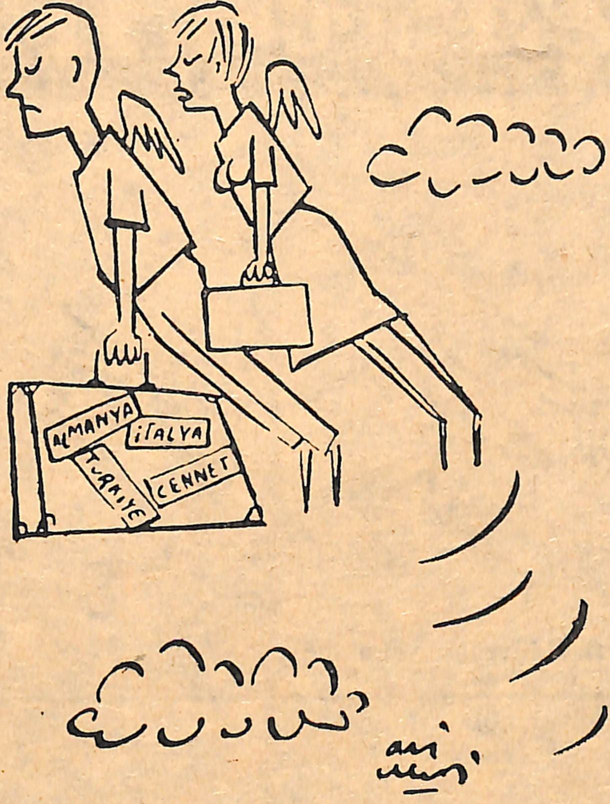
— Memurlar nöbet tutacak —

Yazısız

Beş yıllık orman plânı

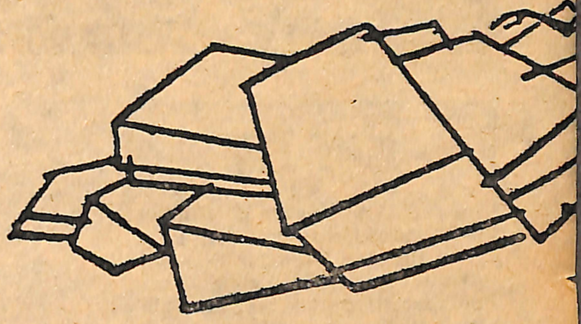

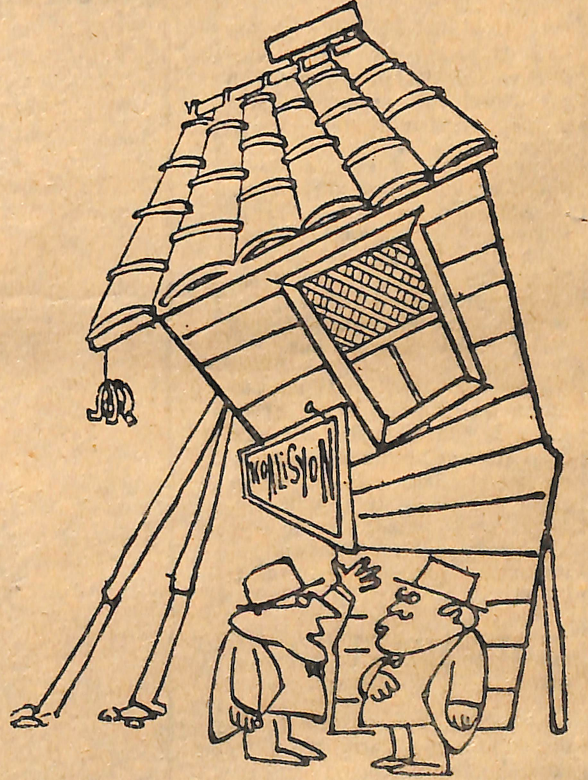
«Türkiye turizm cennetidir.»

İnönü: «Hükûmetin malî durumu çok kötü» dedi.
— Gazeteler —

— Sen bu adamın böyle durduğuna bakma, hükûmet gibidir malî durumu çok kötü!

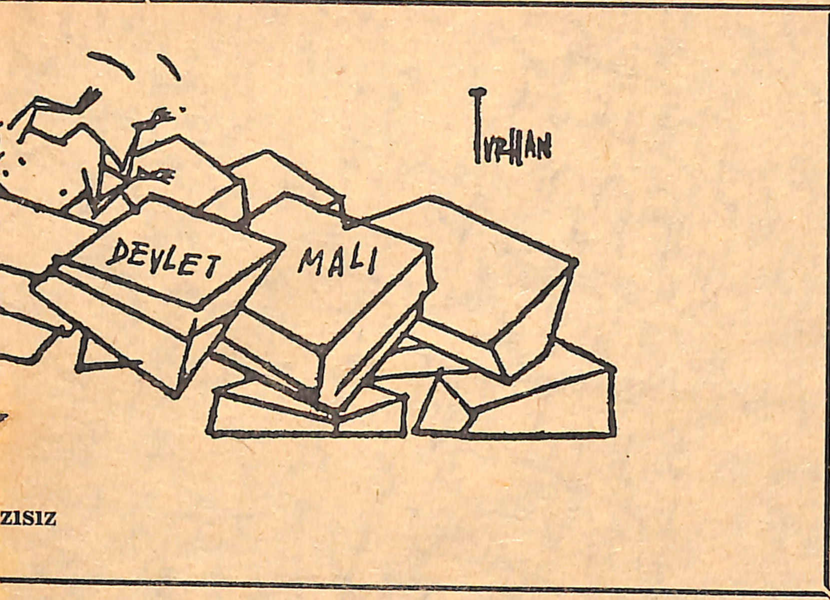

— Aman yüksek sesle konuşma, yıkılırsa mesuliyet bizde kalır.

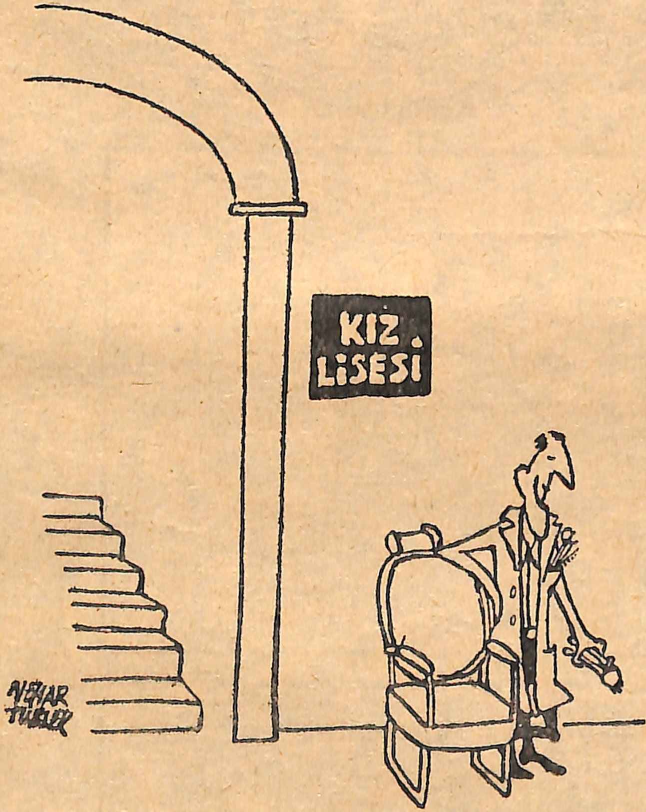

Her şey

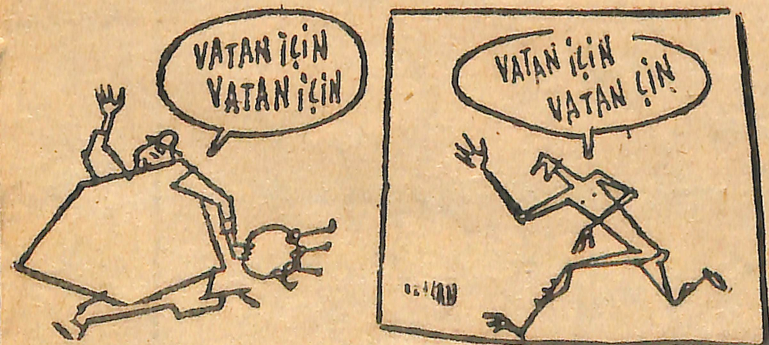

ZISIZ

Kız öğrencilere sarkıntılık edenlerin saçları kesilecek.. — Gazeteler —

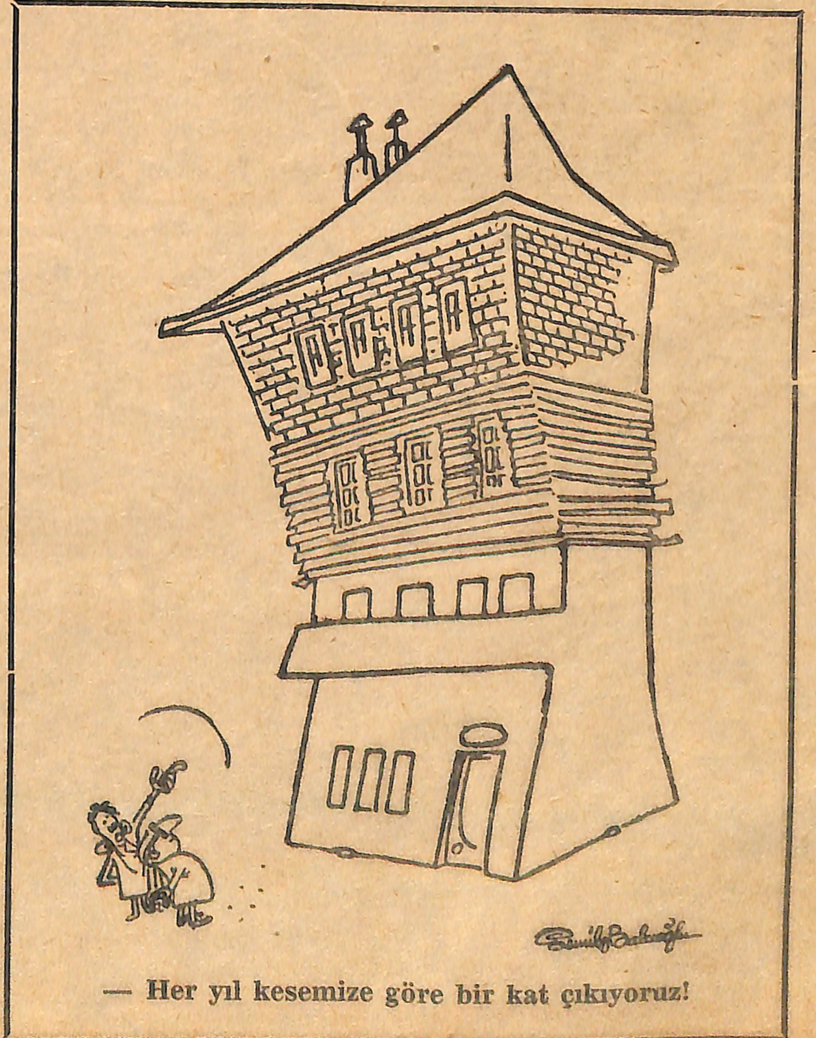
İş bilenin..

tan için..

Sağlık Politikası!

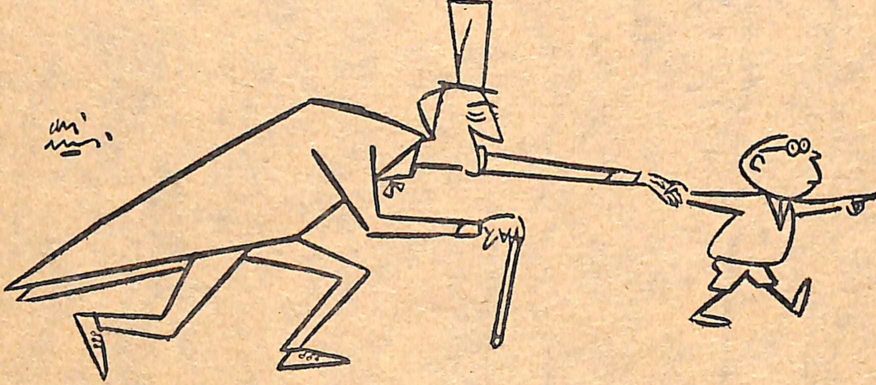
— Her yıl kesemize göre bir kat çıkıyoruz!

DOĞUDA:

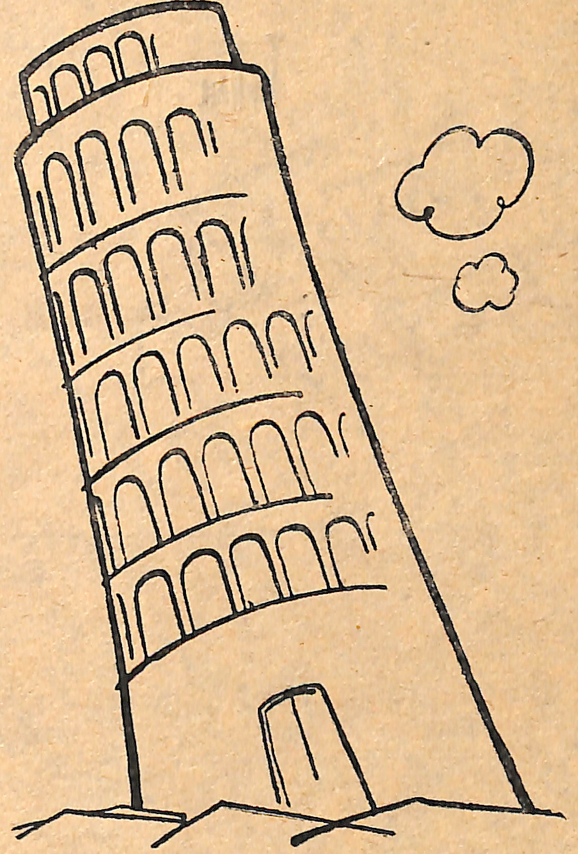

— İiiiş!.. Bu neki?..

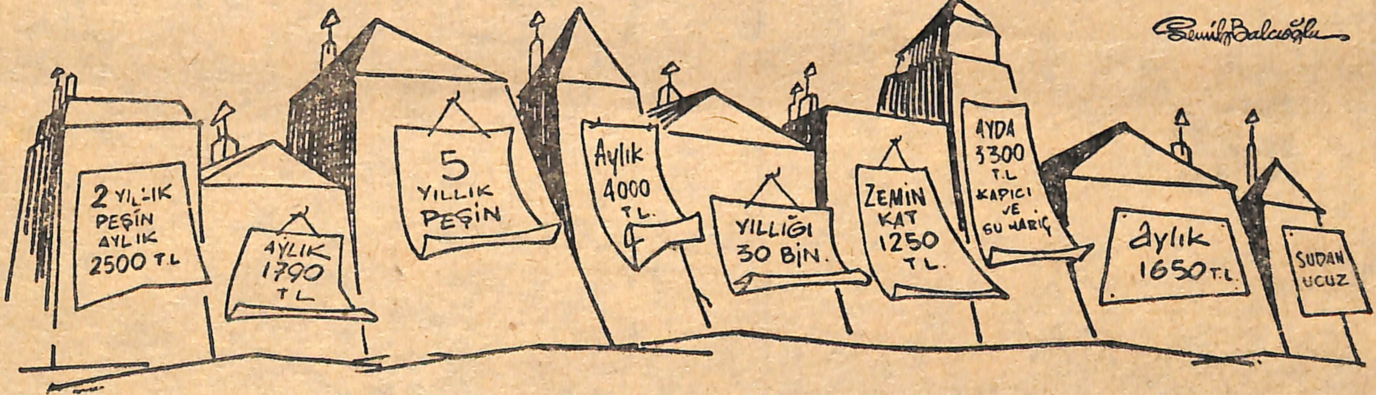
Devlet Plânlama Teşkilâtı üç yaşında. — Gazeteler —

Akıl yaşta değil baştadır..

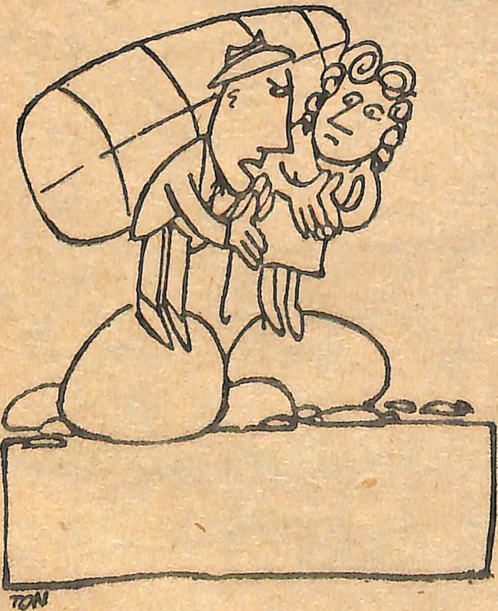

Koalisyon!..

— Mimarlar Odasına göre İstanbul 30 yılda oturulmıyacak hale gelecek —

«İznik gölü dibinde batmış bir şehir bulundu.» — Gazeteler —

— Atla karıcığım belki burada kiralık bir ev buluruz!

En büyük işçi kafilesi dün Almanya'ya gitti. — Gazeteler —

Büyük göç

Ne yapmalı?

Sevgilim ithal malı,
Ya Mısırlı, ya Faslı.

Ne yapıp anlaşmalı?
Muamma işin aslı!

Görsem kalbim atıyor,
Görmesem içim paslı!

Bir gün serapa neşe,
Bir gün bakarsın yaslı!

Ben Ferhat'ım, o Şirin,
Ben Kerem'im, o Aslı!

Görücü gönderemem,
Bohçalı, hamam taslı!

Onun nişan yüzüğü:
Olmalıymış elmaslı!

Yatak odası ister:
Kadifeli, atlaslı!

Bunlar hep dert konusu,
Çare lâzım esaslı!

Benim gibi züğürtler,
Her yerde fena şanslı!

Aşk bile torpil ister,
Aşk bile iltimaslı...

Salâhattin KUTLU

— Cemil, elli kuruş versene, otobüse bineceğim...
— Ufak param yok, on liram var...
— Pekiy, ver... Otomobile binerim!

parazitler artık kesildi

çünkü !..

KAÇMAZ Çorap Türkiyede ancak KAZOVA Fabrikaları tarafından yapılmaktadır.

DİKİŞLİ Hermin KAÇMAZ

Kazova

Giyimde zerafet yaratır.

Mamullerimizi: Kazova mağazalarından ve büyük tuhafiyecilerden ısrarla arayınız.

(İlâncılık: 6058—277)

Cennet, cehennem!

Kamyon karşısına birden çıkmıştı ve müthiş bir gürültü oldu. Üst tarafını hatırlamıyordu ve bir hafta sonra hastahanede gözlerini açıp da karşısında bir sarışın hemşire görünce yine hiçbir şey hatırlayamadı, mırıldandı:

— Neredeyim, cennette miyim yoksa?

Kulaklarının dibinden hırçın bir ses gürledi:

— Hayır, merak etme, ben yanındayım...

Güçlükle dönüp baktı. Baş ucunda karısı oturuyordu!

* * *

Çare!

Sekreter, Bay Filânın geldiğini haber verince patronun suratı asıldı.

— Bu palavracıyı görmek istemiyorum, dedi. Burada olmadığımı söyleyin! Eğer inanmazsa ya roman okuyun yahut örgü örün!

* * *

Mevsim yemişi

Öğretmen çocuğa sordu:

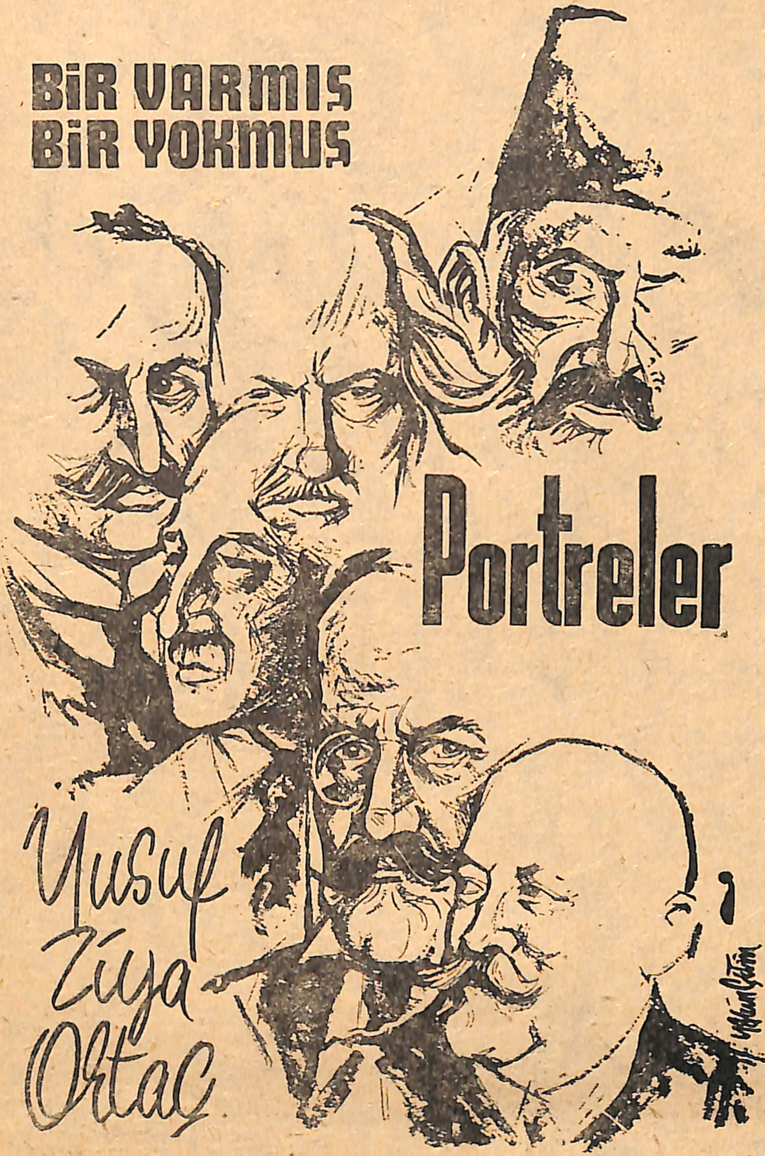
— Âdemle Havva cennette ne kadar kaldılar, biliyor musun?

Cin gibi oğlan haykırdı:

— Biliyorum öğretmenim. Eylüle kadar.

— Neden?

— Daha önce elmalar hamdır.

Birinci Baskısı Bir Ayda Biten Kitap

Portreler, yalnız Yusuf Ziya Ortaç'ın değil, Türk edebiyatının da en güzel hâtıralar ve biyografiler kitabıdır. Bu kitapta:

Abdülhak Hâmit, Tevfik Fikret, Cenap Şahabettin, Halit Ziya, Hüseyin Cahit, Süleyman Nazif, Rıza Tevfik, Mehmet Âkif, Celâl Sahir, Abdullah Cevdet, Mithat Cemal, Ahmet Haşim, Emin Bülent, Ziya Gökalp, Mehmet Emin, Ömer Seyfettin, Enis Beniç, Yahya Kemal, Ercüment Ekrem, İbrahim Alâattin, Halil Nihat, Reşat Nuri, Mahmut Yesari, İbnül Emin, Mahmut Kemal, Hasan Âli Yücel, Peyami Safa...

Edebiyatımızın bütün bu ünlü insanları, dostlukları, düşmanlıkları, korkuları, nükteleri, bütün özel yaşayışları ve bütün sanat değerleri ile incelenmiş, Yusuf Ziya Ortaç'ın kaleminde canlandırılmıştır.

Portreler

Kitaplığınızda hiç eskimeyecek, her zaman açılıp okunacak bir kitaptır.

Kitaba, kitap değeri, kitap haysiyeti, kitap güzelliği veren en iyi kâğıt, en temiz baskı, karton kapak, beş renkli kuşe gömlek ve iplik dikiş.

Fiyatı 750 Kuruş

UMUM SATIŞ MERKEZLERİ:

1 — Akbaba Yayın Evi Divanyolu, Klodfarer cad. No. 8 - 10. İstanbul.

2 — Ferhan Bozkurt ve Ortağı şirketi: Ankara cad. Kebeci han, İstanbul.

Siparişler taahhütlü olarak gönderilir. Pul karşılığı irsalât kabul edilmez.

KIŞ GELDİ...

«Kış geldi, kış geldi..»
«Aman aman kış geldi...»
«Kürkünü giiiy, kürkünü giiiy...»
«Kürküm yok, kürküm yok...»
«A benim cânım kürküm yok!»

Bu ilk mektep kitaplarından alınmış bir tekst. Çocuklarımızın zihni açılsın, bilim yolunda ilerlesinler diye «titizlikle» hazırlanmış bir tekst... Vallahi billâhi, ima yoluyla bir şey söylemiyorum...

Politik faaliyetlere paralel olarak, sosyete faaliyetleri arttı. Ne zaman artar sosyete faaliyetleri farkında mısınız?... Ya fazla huzur ve bolluktan, ya tersinden... Bizdeki tabii huzur ve bolluktan arttı çok şükür!

Sosyete faaliyetlerinin merkezi, artık Süreyya Müreyya, Ankara Palas Malas değil. Onlar nedense, dansözlerin vücutlarına fosfor sürmelerine rağmen, sönük... Golf kulübü, (Golf klüb deyin, harflerin kaç tanesini yutabilirseniz o kadar günün modasına uygun olursunuz...) Nefes alma kudretine hâlâ sahip olanlar için, iyi bir nefes alma yeri... Nefes alma burda bir araba sahibi olmağa bağlı. Hayli uzak, şehirden... İntihara özendirecek berraklıkta bir yüzme havuzu var. Kışın patinaj havuzuna çevirilebilir kolaylıkla... Kırkılmış yeşillikleri var, bizim yazılar gibi... Şöminesi var. Koltuğu var, iktidar'lar misali... Geleni gideni var, high society zümresinden... Ecnebiler ve Dışişleri burasının sefasını paylaşıyorlar... Dünyada paylaşılacak safa mı kalmdı a karamsar?.. (Kendim için konuşuyorum... Başkasına dil uzatmağa gücüm yok ki... Gücüm törpülenmiş. Gücüm kıskıvrak bağlı... Gücüm... Güçsüz!..)

Güzel güzel partiler tertibediliyor... «Değişmez» kişiler arasında... Neden mi değişmezler?... Hayata mukavemetleri çok ta ondan!..

«Kış geldi, kış geldi...»
«Aman kış geldi...»

YAMAN OKÇU

Bana bir Japon hikâyesi anlattılar. Zevkine varamadım... Belki sizler varırsınız: Japonyanın bir kasabasında (hep şöhretler kasabalardan çıkar zaten...) bir okçu varmış. Öyle ok atarmış ki, karısının kirpiğine nişan alır, ve o farkına bile varmadan kirpiğini düşürürmüş, gerisini zedelemeden!. Ve böbürlenirmiş: «Ben memleketimin en iyi ok atan'ıyım» diye...

Buna demişler ki:

«— Ne gezeeer... Japonyanın en iyi ok atanı bilmem ne dağında«...»

Bu da, eksiklerini tamamlamak için, gitmiş o bahsedilen üstadın yanına. Gitmiş ve dokuz sene yaşamış. Bu dokuz senenin nasıl geçtiğini kimse söylemiyor... Kasabasına dönünce, bir gün bir arkadaşının masasında bir ok ve yay görmüş te şaşmış: «Bunlar ne?.. Ne işe yarar» diye... Ve o zaman onu Japonyanın en iyi ok atanı ilân etmişler!

Yani bu hikâye evvelâ bil, sonra unut mu demek?...

Evvelâ sıfıra in sonra başarıya şöhrete ulaşırsın mı demek?...

İlâhi Japonlar! Tükenmişliğin faziletini biz bilmiyecek te kimler bile?..

İKİNCİ HİKÂYE

Sultan Murat (kaçıncısı bilmiyorum) küfür etmeği yasak etmişmiş... Her şey «yasakla» hallolmasın da neyle olsun Sultan Murat zamanında?..

Sultan Murat, küfrü yasak etmişmiş... Etmişmiş amma, insanlarda deşarj ihtiyacını yasak etmemişmiş...

Bir gün, Agop usta, mücevher üzerine ömürünü kurmuş biri, çırağıyla birlikte çalışırmış... Çırağının elinde bir zümrüt varmış, yontulmadan geçen... Çırak bir yanlış hareket yapmış, tabii bu zümrütmüş, kereste değil, çatlamış...

Agop usta:

— «Artin demiş, namuslu Artin, güzel Artin, soylu Artin, soplu Artin... Gözünün çiçeğini sevdiğim Artin... Ne demek istediğimi anladın değil mi Artin?..»

Her şey yasakla hallolmasın da neyle olsun, heleeee... Sultan Murat zamanında, maksadını pek güzel anlatmış Agop usta, zümrüt parçalıyıcısı beceriksize...

Güzel Artin'lerim benim, soylu Artin'lerim benim, soplu Artin'lerim benim... Gözlerinin çiçeklerini sevdiğim Artin'lerim benim!..

Memnun musun Sultan Muradım... Bak bunca asır arayla, yasana ve yasaklarına ne güzel riayet ediyorum!

Soylu Artin'lerim benim!.. Soplu Artin'lerim benim!... Toptan Artin''lerim benim!. .

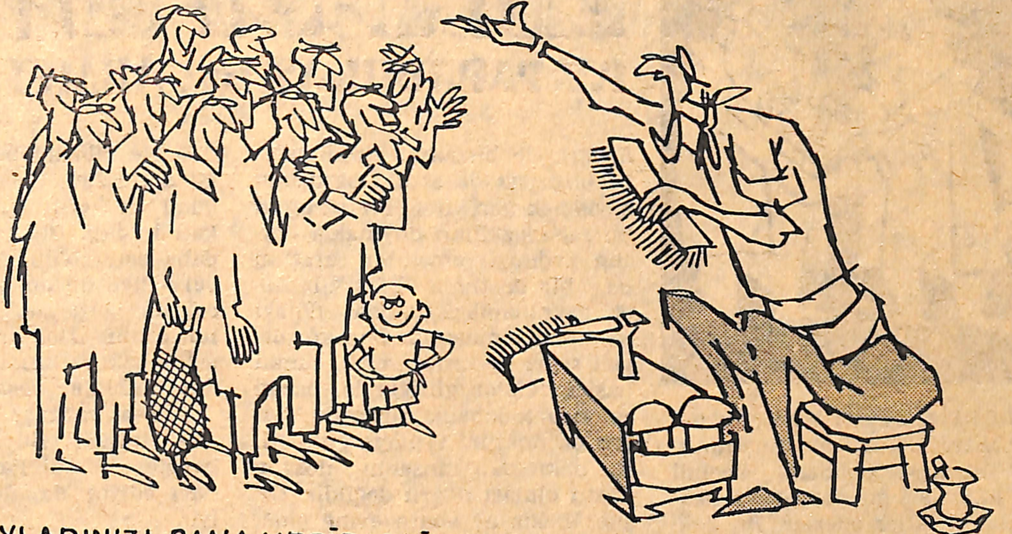
MECLİS KULİSLERİNDE

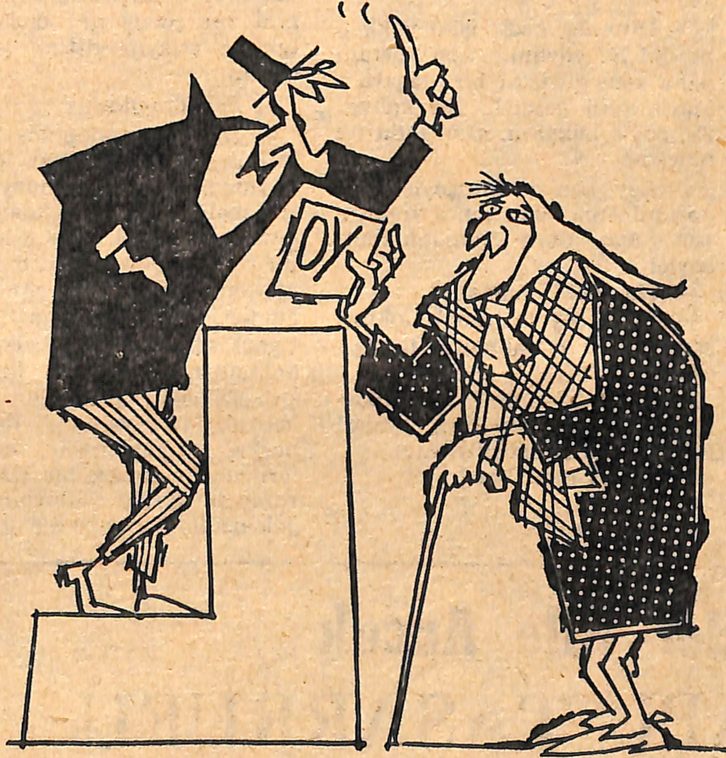
Kulağıma çarptı:

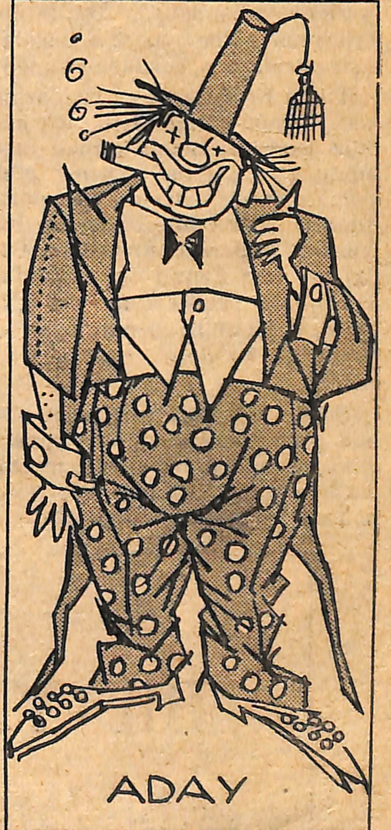
— «Eskiden, adam yiyenler, kahraman ilân edilirlerdi... Şimdi onlar da yedikleri tarafından yeniliyorlar...»

Bu kadar fark'cık olmasın mı?... Bu kadar Salvator Dali'nin tablolarına benziyen fark olmasın mı?... Gözümün önüne getiriyorum.. İki koca böcek, birbirini kemiriyor!.. Salonuma böyle bir tablo ısmarlamak istiyorum... Kime ısmalayım ki?...

Nimet ARZIK

BİR ADAY "OYLARINIZI BANA VERİRSENİZ EVLERİNİZİ BOYARIM„ DEDİ
-OYLARINIZI BANA VERİRSENİZ BEN DE PABUÇLARINIZI BOYARIM!..

BİR ADAY "SEÇİMLERDE KAZANIRSAM HERKESİ EVLENDİRECEĞİM...„ DEDİ.
OY
-SAKIN VAADİNİ UNUTMA HAAA!..

GÖSTERİLEN ADAYLAR YURTTAŞLARI GÜLDÜRÜYOR...
ADAY

OY
BİR ÖLÜ ADAY GÖSTERİLDİ - GAZETELER -
-DİRİLERDEN HAYIR GÖRMEDİK, BIR DE ÖLÜLERİ DENEYELİM!
CAF

doktorum...

P.Y. PAPADUKAS'tan: AHMET ANGIN

ELBETte, Doktor Enesides'den bahsedildiğini duymuşsunuzdur. Herkes kendisini önemli bir bilim adamı sayar ve hakkında iyi lâflar ederler. Bu doktor benim dostumdur işte.. Evet, ben bunu şeref sayıyorum, çünkü böyle tanışıklıklar hangi insana olursa olsun şeref verir. Ben birçok tanıdık ve dostlarımı, baksın diye ona yollamışımdır, o da kendilerini gereken yerlere yollamıştır. Bazılarını iyileşmiş halde evlerine, bazılarını ılıcalara, bazılarını ameliyat için hastahaneye, bazılarını da... Olsun, canım! Ben, çok şükür Tanrı'ya, hiçbir zaman ona muhtaç olmadım. Demir gibi sağlamımdır. Başım bile ağrımazdı. Doğrusunu söyleyim, bu yüzden, ondan utanıyordum. On iki yıl dost olalım da, bir defacık olsun hastalanıp ona gitmeyim! Kimbilir benim için ne diyordu? Ne dese hakkı vardı zaten!..

Şükür ki, aradığım fırsat elime geçti. Bundan az bir zaman önce, kendimi iyi bulmamağa başlamıştım. Birtakım baş dönmeleri, miğdemde bazı ağrılar, dizlerimde birtakım kesilmeler ve birazcık da ateş. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir taraftan bu rahatsızlıkları duymakla keyfim kaçmıştı ama, bir taraftan da, bir dostuma karşı insanca davranabileceğimden dolayı memnun olmuştum. Onu görmeyeli sekiz ay kadar vardı, çünkü başka defalar gittiğimde, bazan salonda kalabalık oluyordu, bazan da doktor vizitaya gitmişti. Bu bakımdan insanın doktor dostu olması doğru değildir. Olsun! Sekiz ay sonra evine gidecektim ya..

— Günaydın doktor!

— Hoş geldin yahu!. Bunca zamandır neredesin? Bizi böyle mi unutacaktın yani?

— Rahatsız etmek istemedim de..

— Otur da, hazır işim yokken bir iki lâf edelim... Son hastam daha yeni gitti. Al bir sigara... Maria (zili çaldı)!.. İki kahve.. Ee, söyle bakalım, nasıl oldu bu mucize?

— Şey, ben de bir şeyler oluyorum! Ama bunu sonra konuşuruz. Sen önce kendininkileri söyle!..

— Hastalık! Hastalık!..

— Tabiî şey bu ama! Doktorsun, elbet hastalıklarla uğraşacaksın..

— Müşterilerimin hastalıklarından bahsetmiyorum, yahu! Kendiminkileri söylüyorum.

— Hasta olan kim?

— Karım.

— Nesi var?

— Ne bileyim ben? Geçen değil de, daha önceki pazartesi günü bir karın ağrısı tuttu, kaskatı kesildi. Biraz buz koydum, daha beter oldu. Acaba ne illeti var? diye düşündüm. Deli olacaktım nerdeyse. Hemen telefon ettim, Doktor Papadopulos gelip baktı. Bilirsin, iyi doktordur. Tahliller vesaire emretti..

— Nesi varmış?

— Havale! Büyük bir derttir havale... Şimdi Papadopulos tedavi ediyor da, durumu daha iyi...

— Zavallı Keti!

— Fakat, yalnız bu değil ki.. Bir hafta sonra oğlum kırk derece hararetle yatağa düştü. Hem de durup dururken. Çocuk pişiyor, debeleniyor, sayıklıyordu. Aklımı kaçıracaktım. Acaba nesi var çocuğun? dedim. Bir taksiye atlayıp gittim, şeyi getirdim...

— Papadopulos'u!..

— Hayır. Papadopulos yoktu. Parathiridis'i getirdim. Çocuğu büyük bir dikkatle muayene etti - malûm a, meslekdaş çocuğu! -, gülümsedi. Şükür ki ciddi bir şey değilmiş.. Basit bir miğde ağırlığı. Çocuk çok yemek yediğinden başına iş açmıştı. Daha Yanakis'in yataktan kalkmasına kalmadan, taşradaki kızkardeşim Eleniça'yı getirdiler. Kocası getirdi. O zavallının derdi de başka. Anî bayılmalar, sinir krizleri ve bir şurda, bir burda esrarengiz ağrılar. Durumu beni çok üzdü. Kocası: «Eleniça'yı ne yapacağız?» dedi. «Görmesi için Profesör Potiris'e götüreceğiz!» dedim. Bilirsin, Potiris esaslı doktordur. Bir taksiye bindirip götürdük, Potiris onu büyük bir dikkatle muayene etti. Bir meslekdaşın kızkardeşi, malûm a.. «Histeri» dedi. Bir perhiz sağlık verdi, bazı ilâçlar yazdı ve elektrik tedavisi ile kır havası almasını emretti.

— Yani, bütün aile hasta..

— Hepsi. Hatta ben bile!

— Sen mi? Neyin var?

— Bazı can sıkıcı âraz duymağa başladım. Durup dururken birtakım anî başdönmeleri, miğdemde bazı ağrılar, dizlerimde bazı kesiklikler ve bilhassa sabahları kalktığım zaman biraz da ateş..

Bunlar tam bendeki âraz idi. «Şans buna derler» diye düşündüm. Doktorunkiyle aynı hastalık. Ismarlamışım sanki!

— Peki, nedir bu hastalık?

— Henüz bilmiyorum. Şimdi Papadopulos'a uğrayıp kendimi göstereceğim.

Dizlerimin bağının çözüldüğünü farkettim.

— Papadopulos'a mı? diye mırıldandım.

— Evet. Ona karşı büyük güşenim vardır. Kulağı iyidir ve teşhisinde de yanılmaz!

— Fakat doktor, dedim, kusura bakma ama, biraz dur bakalım. Sen doktorluğu bıraktın mı?

— Yoo! Bunu da nereden çıkardın?

— Burada öyle şeyler duyuyorum ki, serseme döndüm. Karın hastalanıyor Papadopulos'u çağırıyorsun, oğlun hastalanıyor Parathiridis'i dâvet ediyorsun. Kızkardeşini hasta getiriyorlar, Potiris'e götürüyorsun. Kendin hastalanıyorsun, başlıyorsun yeniden Papadopulos'dan. Anlıyamıyorum!

— Haa! Bu, biz doktorlarda böyledir. Ne de olsa, kendimiz için şüpheye düşeriz. İnsanız, bazan hatâ edebiliriz. Tabii, müşteriler bizi pek fazla ilgilendirmez. Ama, kendi adamımız başkadır..

Derin bir düşünceye daldım. Parmaklarım koltuğun kenarında trampet çalıyordu. İnsan neler işitiyor!

Doktor Enesides sessizliği bozarak sordu:

— Ee? Senin neyin var bakalım? Zannedersem hasta olduğunu söylemiştin.

Şaşkın bir halde:

— A... Yok yahu! dedim. Bir şey değildi. Ufacık bir soğuklama, ama geçti...

— Yaa! Öyle mi?

Doktor kalktı.

— Papadopulos'a kadar benimle gelir misin, beraber gidelim?

— Gidelim.

Kendisini oraya götürdüm. Enesides zili çaldı. Bana bir defa daha:

— Esaslı doktor! dedi.

«Esaslı doktor.» Baş dönmeleri, kırıklıklar ve miğde ağrılariyle beraber aklıma bu iki kelime geliyordu. Ve elbet, koca Enesides kendisine danıştığına göre, esaslı doktor olmalı. Ben

Her Aile Ancak

Bir YAPI TASARRUFU

Hesabı Açtırmakla

Yuva Sahibi

Olabilir...

TÜRKİYE

EMLÂK KREDİ

BANKASI

(Basın: 19257—A—12742—275)

Eski DEFTER den

ATAMIZ

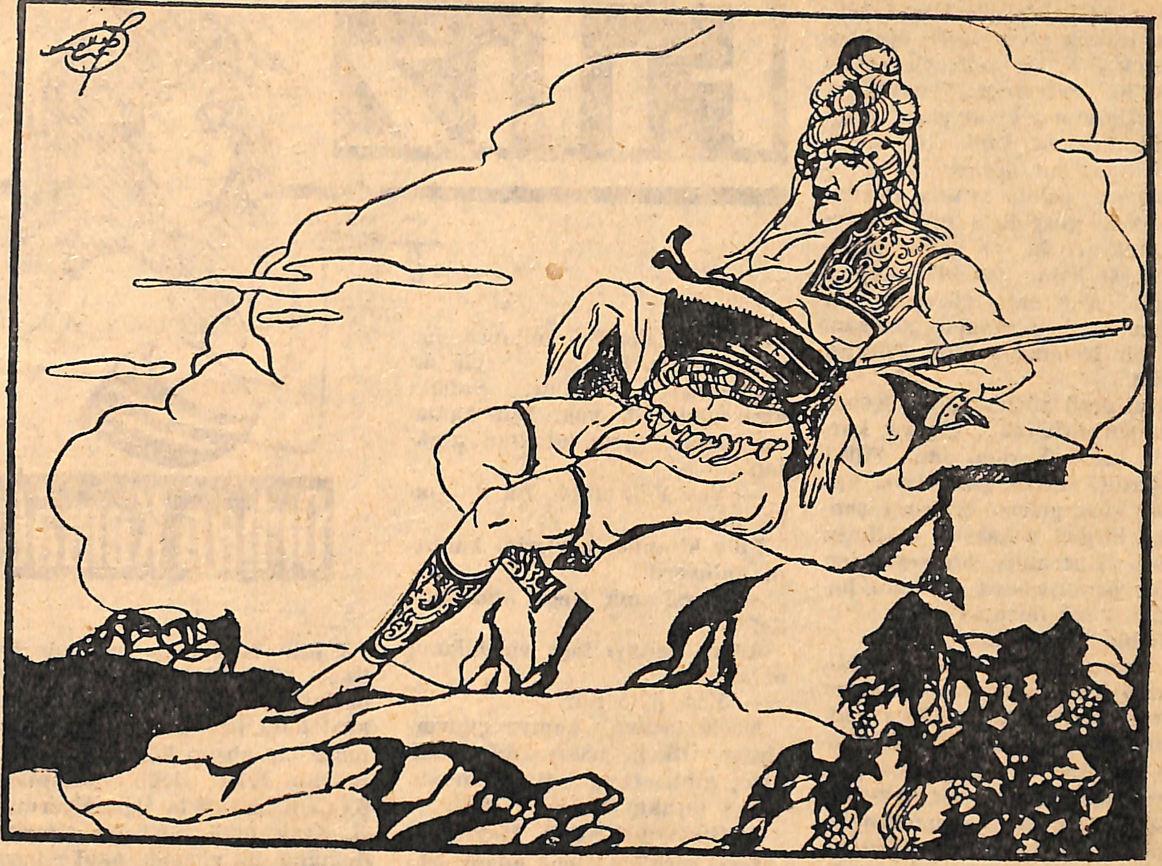
Üç gün önce Atamızın 25 inci ölüm yıldönümüydü. Onu, her yıl büyüyen bir acı ile anıyoruz. Yokluğu, içimizde uçurumlaşıyor.

Bize bıraktığı büyük mirası, hayırlı evlâtlar gibi kullanmadığımız meydandadır.

Ordusu ile, gençliği ile ona lâyık olan bu millet, ne yazık ki politikacıları ile lâyık olamadı.

10 Kasım, dünyada Atatürk günü ilân edilmiştir. Hiçbir millet büyüğüne böyle bir saygı hayranlığı gösterildiğini bilmiyoruz.

Bu acı yıldönümünde, sanatkâr arkadaşımız Münif Fehim'in, tam kırk iki yıl önce çizdiği güzel bir resmi ve ölüm gününde, Ortaç'ın yazdığı bir manzumeyi «Eski Defterlerden» sayfamıza alıyoruz.

Sarı zeybek şu dağlarda bir idü, Üçyüz atlı, beşyüz yaya yürüdü!

ATAMIZIN ARKASINDAN..

Bir batan gün gibi indin kara topraklara sen,
Gene sensin kara toprakların üstünde esen!

Şu çelik tulgalar altında çatılmış kaşlar,
Şu beyaz alnına yıldızları sarmış başlar.

Vatan uğrunda ölüm: Ruhunu sarsan tek özenç:
Şu bulutlardan inen kız, şu göğün fatihi genç!

Şu göğüsler ki hayalinle dizilmiş dağ dağ,
Şu gülen yüzlere ülkün ebedî bir menba!

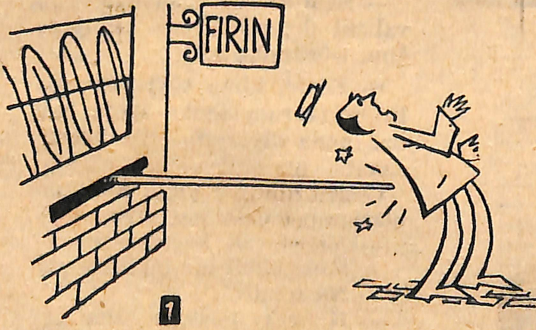
Şu zafer ülkesi, sây ülkesi, sulhun yuvası;
Şu sınırlar, ki, sen ölsen de o ruhun yuvası!

Şu alev bayrağın altındaki hür topraklar;
Hepsi minnetle senin ismini söyler, saklar!

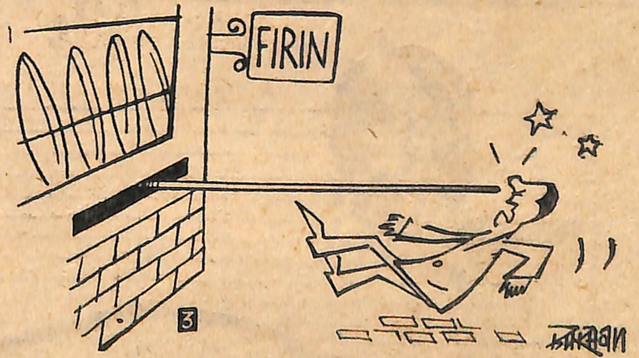
Senin aşkınla vurur nabzı bugün her gencin,
Baş verir titremeden: Emrin için, ülkün için!

On sekiz milyonu sarmış dağılan zerrelerin:
Hepsi baştan başa sen! Hepsi senin şaheserin!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yazısız hikâye!

de ona gideceğim. Ertesi günü doğruca ona gittim de..

— Doktorcuğum, sizin bir otorite olduğunuzu öğrendim. Şunu şunu duyuyorum. Bana bir bakın.

Bir çeyrekte teşhis konmuştu. Şu ilâçları alacağım, şu perhizi yapacağım ve beni yine görmesi için on gün sonra yeniden gideceğim. Çıktım ve adamcağızı mahcup etmemek için Enesides'e bir kelime bile söylemedim.

Perhizi tuttum, ilâçları da aldım. Fakat, doğrusunu söylemek gerekirse, ciddî bir iyileşme de görmedim. On gün sonra, beni tekrar görsün de ne oluyor, anlıyalım diye yine gittim. Zili çaldım, hizmetçi çıktı.

— Doktor?

— Hastadır, bugün kimseyi kabul etmiyor.

Gitmeğe hazırlandım. Tam kapıyı kapatırken bir taksi durdu ve Enesides ile yüzyüze geldim.

— Günaydın doktor! Ne var, ne yok Sıhhatin nasıl?

— Hep aynı!..

— Eğer Papadopulos'a muayene olmağa geliyorsan ümidini kes.. Hasta!

— Biliyorum! Ben de onun için geldim zaten! Rahatsız olduğu için hemen gelip kendisini bir göreyim diye telefon etti... Adamcağız nesi olduğunu da bilmiyor!

— Nasıl? Papadopulos nesi olduğunu bilmiyor mu?

Enesides dünyanın en saf edasiyle:

— Evet, bilmiyor zavallıcık, bilmiyor.. Seni bıraktığım için kusura bakma, acele etmeliyim, çünkü çok korkaktır. En ufak bir başağrısı karşısında muayene edeyim diye telefona sarılır!

Enesides kapıyı çaldı.

— Günün birinde benim muayenehaneye uğra da, seni göreyim.

— Uğrarım, uğrarım...

— Ne zaman?.

— İyi olunca!..

O gün, bir daha hiçbir doktora sağlığımdan bahsetmemeğe yemin ettim...

Haaa, baş dönmeleri, dizlerimdeki kesiklik, sabahları duyduğum ateş mi ne oldu?.. Kendiliğinden geçti çok şükür!

Yunancadan çeviren:
Ahmet ANGIN

Filiz

Orhan Kemâl

Filiz «O halde güzeldir!»i öyle tatlı, insana pırıl pırıl ümitler verecek öyle bir cilveyle söylemişti ki, ressamın yanaklarından «Umut»un kızılı geçti. İçinde kımıldanan, ılık ılık, sıcak sıcak akan bir şeyler.

Odasına geldi. Ayakta durdu. «O halde güzeldir!» diye Filiz gibi tekrarladı. «O halde güzeldir!», «O halde güzeldir. Canım benim. Sen daha güzelsin, sen herkesten, her şeyden güzelsin. Sen bir hârikasın. Filiz, Filiz'im benim!»

Sesli sesli söylenmişti. Kendi sesinden ürkerek kapıya korkuyla baktı. Nerden onun Filiz'i oluyordu? Karısı, çocukları.. Yıllardır süre gelen evlilik yaşantısını birden mânasız, çekilmez buldu. Karısının bir şeylerden korkuyormuşçasına bakışını hatırladı, yüzü buruştu.

«O halde güzeldir!»

Pencereye gitti, sokağa baktı. Birden mavi hususî. Neclâ'nın patronunun hususîsi. Filiz'i ilk kıskandı adamdan. Şimdi çıkacak, görecek, durup konuşacak... Yakışıklı, hem de çok yakışıklı olduktan başka, inadına zengindi adam. O dururken Filiz ne diye fakir bir ressama gönül versin?

Mavi hususî yol kenarına park etmişti. Yakışıklı adam griler içinde arabadan indi. Mahsustan erken gelmişti. Neclâ'dan önce, Filiz'i yakalayıp... Çünkü avukatın kâtibinden öğrendiğine göre... Neclâ canlandı içinde: «O kız mı? Kenar mahalle kızı. Hem de galiba hastalıklıymış!» Başının bir davranışıyla Neclâ'yı da, hastalıklı kenar mahalle kızı'nı da attı. «... Hastalıklı olsun, kenar mahalle kızı olsun. O bakışlar ne be? Gözlerinin hafif şehlâsı, aşk dökülüyor aşk!»

Merdiveni çıkıp da Filiz'i elinde kitapla dikilir bulunca, heyecanı arttı. Oh, oh, Neclâ da gelmemişti herhalde. Sofada kimsecikler de yok. Tam zamanı. Bugün, yarın, ufaktan ufaktan...

— Vay Filiz abla.. Bu ne şıklık böyle?

Filiz kitaptan gözlerini kaldırdı, gülüverdi:

— Mersi ama, Neclâ abla içerde!

Adam baltayı taşa vurduğunu anlamıştı:

— Yaa, öyle mi?

Neclâ hemen kapıya çıkıvermişti. Öfkeli, bakıyordu. Yüzü kireç gibi. Genç patron anladı, Filiz'i bırakıp Neclâ'ya gitti:

— Günaydın Neclâ. Hayrola?

İçeri girdiler. Genç adam sekreterini koltuk altlarından sımsıkı tutup dudaklarını öpmek istedi. Genç kadın direndi:

— Filiz ablana git!

— Ama Neclâ...

— Aması maması yok, git. Defol!

— Şekerim dinlesene beni. Kapıda her zamandan başka, değişik görünce...

— Ağzının suyu aktı değil mi?

— Vallahi değil yavrum, billâhi değil!

— Hadi hadi, bilirim ben senin ne midesiz olduğunu. Tarabya'yı hatırlarsın ya?

— Canım, Neclâ...

— ......

— ...

Bütün bunlardan habersiz Filiz'se, elindeki kitabı okumağa başlamıştı bile. Kahverengi, pırıl pırıl kabı üzerinde ağaçlara gömülü bir ahşap köşk resmi. Bu resimle filân değil, kitaptaki KÜÇÜK ADAM'la ilgilenivermişti. Ayak üstü, Küçük Adamın doğumu, ilk gençlik, okul yıllarını yer yutar gibi okuyuvermiş, en çok da Küçük Adamın Küçük Adam için kalın sesli, koca bıyıklı bir korkudan başkası olmıyan babasıyla kendi babası arasında benzerlikler bulmuştu. Huyca benzerlikler. Yoksa Küçük Adamın babasıyla Filiz'in babası arasında çok, pek çok ayrılıklar vardı. Küçük Adamın babası avukat, çiftçi, parti lideri. Kendininkiyse bir zamanlar arabacı, şimdi de işsiz.

Sırtıyla kitap deposunun kapısına dayalı, Küçük Adamın boyuna gelişip Filiz'i saran serüvenlerine öylesine dalmıştı ki, Filiz Filizlikten çıkmış, bir anda kitaptaki Küçük Adam oluvermişti. Artık evinde horlanan, sevilmiyen, boyuna azar işiten Küçük Adam değil, Filiz'di. Filiz de yıllar yılı horlanıp sevilmeyen, boyuna azar işiten biri olmamış mıydı?

— Oooo... Bu ne fiyaka kız böyle?

Gözlerini kitabın çıkartma renkliliğinden kaldırıp baktı: Maşa, patronu!

Kitabı saklayıp gülmeğe çalıştı:

— Ne fiyakası?

— Baksana be, koskocaman kız olmuşsun. Gel içeri, içeri gel bakalım!

Elinde kitap, patronunun ardından depoya girdi. Patron kapıyı kapadı. Elleri ardında, upuzun boyuyla Filiz'e eğildi:

— Ben dayanamam ama bu kadar güzelliğe!

— A a...

— Dayanamam tabiî. Nedir bunlar kız böyle?

— Hiç, dedi Filiz. Alelâde şeyler..

— Alelâde şeyler ama, büyütmüşler seni!

Birden atıldı üzerine. Filiz hiç beklemiyordu. Adamın kolları arasında kocaman bir balık gibi kıvranıp, kendini kurtararak yana sıçradı:

— Pis!

Adam iki adım ötesinde soluyordu. Kitap yere düşmüştü. Filiz'in beyaz bulûz altında çarpan, çarparken de kumaşı titreten yürek çarpıntıları.

— Canım benim!

— Ben senin canın filân değilim..

— Şekerim!

— Şekerin de değilim!

— Neyimsin ya?

— Hiçbir şeyin.

Geniş bir adımla Filiz'e yaklaştı. Filiz yüksek topuklularının iki, üç adımıyla kaçtı. Adam ardını bırakmadı. Bir kaçma, kovalama.

— Seni babama söyliyeceğim, vallahi de, billâhi de söyliyeceğim. Görürsün sen!

— Söyle, kime söylersen söyle. Seviyorum seni. Bana bak, bak bana diyorum. Kız kaçmasana!

Çeşitli kitaplar yığılı kocaman masanın ardına kaçmıştı.

— Ne olacak kaçmazsam

— Sana ciddî bir teklifim var!

— Ne teklifi?

— Karımı boşayıp seni alacağım!

Filiz, elinde olmıyarak bir kahkaha attı. Sonra ciddileşti. Kaşları kara kara, ince ince çatıldı:

— Bana bir daha böyle şeyler söylersen vallahi işi bırakırım. Ben senin çocuğun yerindeyim, utanmıyor musun?

Öyle sert söylemişti ki, Maşa kendine gelerek gitti, Filiz'in yere düşürdüğü kitabı aldı, baktı, gözlerini Filiz'e kaldırdı:

— Bu kitaptan bizde yok. Kimden aldın?

İnadına:

— Ressam'dan, dedi.

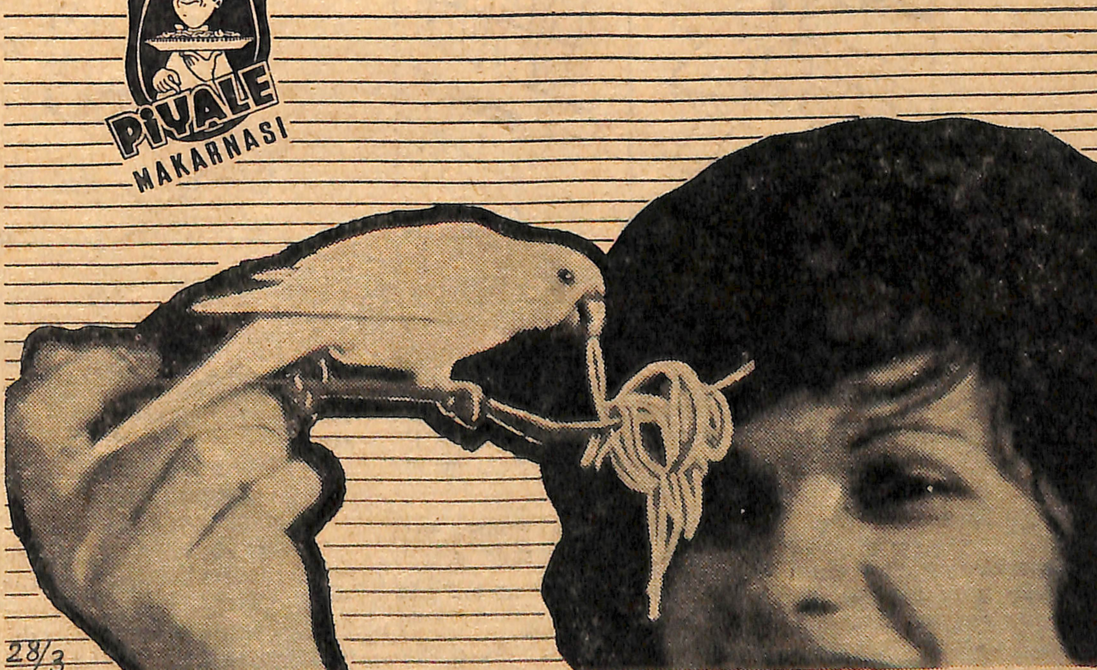
Maşa deliye döndü:

— Ressam'dan mı? Kız ben sana o herifle konuşma demedim mi?

— Ne olur konuşursam?

(Devamı var)

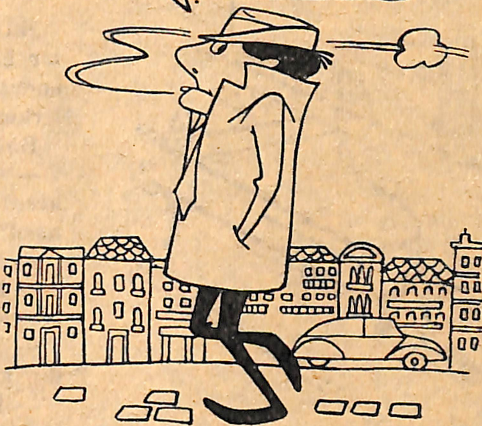
(Reklâmcılık: 4748—274)

Gündüz İnsan GECE KURT

Yalçın Çetin

GİZLİ PENÇENİN PEŞİNE BÜTÜN POLİS BİRLİKLERİNİ SALMAK GEREKİRMİŞ, HALT ETTİM BU İŞİ SANA VERMEKLE!..

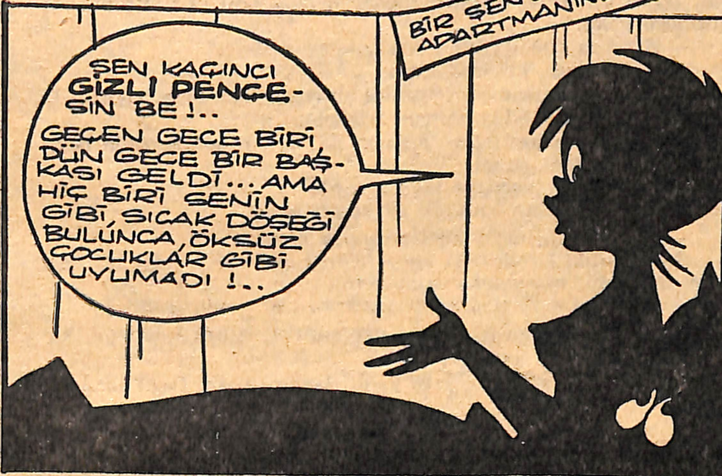
20

NAZİK HAFİYENİN, YALNIZ ŞEFİNİN YANINDA DEĞİL HİÇ BİR YERDE FORSU KALMAMIŞTIR ARTIK... ESKİDEN ONU GÖRÜNCE KAÇACAK DELİK ARAYAN KÖTÜ NİYETLİLER, ŞİMDİ KASDEN YOLUNUN ÜZERİNE ÇIKIYOR, ESKİDEN NAZİK HAFİYEYE TOZ KONDURMAYAN HAYRANLARI, ŞİMDİ ONDAN SIRF MATRAK GEÇMEK İÇİN BAHSEDİYORLARDI...

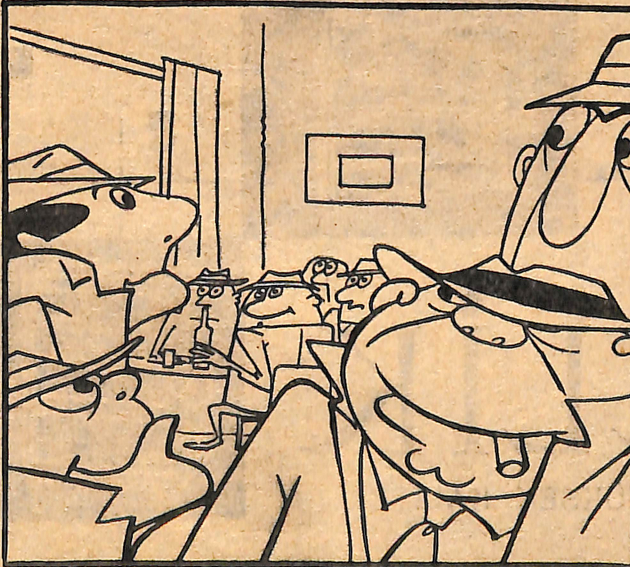
BİZİMKİ GÜNDÜZLERİ POLİS HAFİYESİ OLARAK ŞEHRİN ŞAMAR OĞLANI HALİNE GELİRKEN, GECELERİ, ŞEHİRDEKİ ZENGİN SAYISINI EKSİLTMEYE DEVAM EDİYOR VE HALKIN BİR NUMARALI SEVGİLİSİ OLUYOR!..

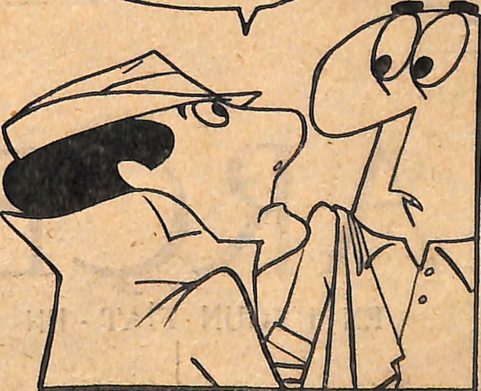
BÖYLE OLUNCA DA, BU SEVGİDEN İSTİFADE ETMEYE ÇALIŞAN TAKLİT GİZLİ PENÇELER TÜRÜYOR TABİATIYLE!..

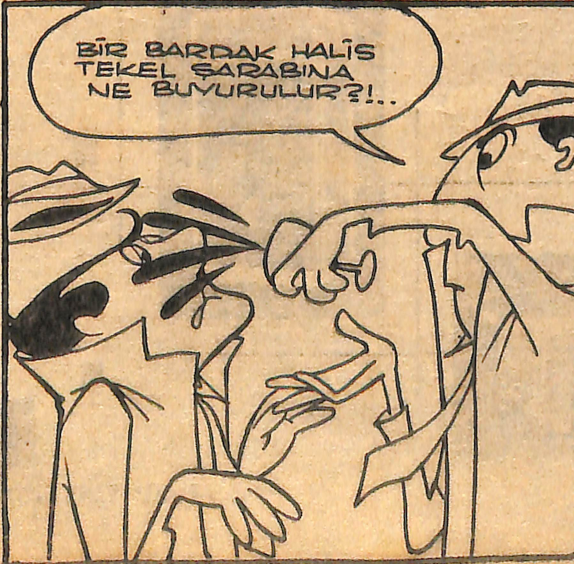
BU ARA NAZİK HAFİYE DE BOŞ DURMAMIŞ OLMAK İÇİN, İKİ DÜZÜNE KADAR GİZLİ PENÇE TEVKİF ETTİ... AMA İKİ PARALIK OLAN KREDİSİNİ KURTARAMADI. HAKİKİ GİZLİ PENÇENİN, MACERASINA DEVAM ETMESİNDEN, NAZİĞİN BAŞARISIZLIĞINDAN YÜZ BULAN KÖTÜ NİYETLİLER, KOVUKLARINI TERK EDİP MEYHANELERE KURULDULAR ŞEHİR ÇİVİSİNDEN ÇIKMIŞTI ARTIK!..

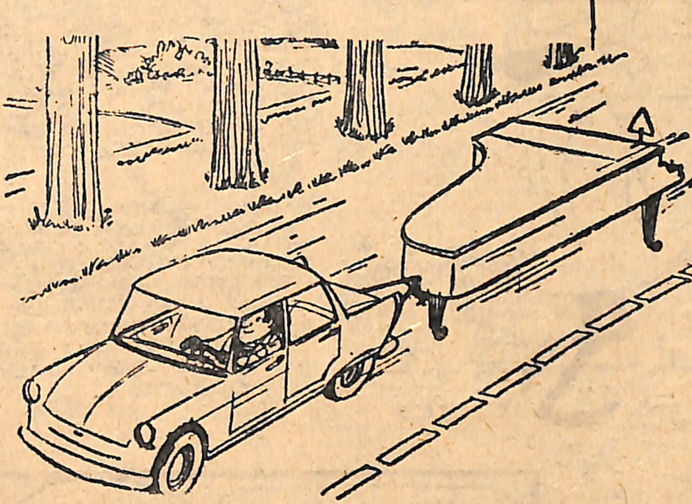

MİLLETLER GÜLÜYOR

Meşhur piyanist turneye çıkıyor!

Tesadüf

İki kadın yolda karşılaştılar biraz dedikodu yaptılar, sonra da modadan bahsederlerken:

Biri ötekisine sordu:

— Dün gazetede vitaminli krem reklâmı gördüm, acaba nasıl?

— Adı ne?

— B 2356—DZ, kırışıklara iyi gelir mi dersin?

— Tabii! Ben o'nu altı aydır kullanıyorum!

— İyi ki söyledin! Ben de alacaktım!...

— Nasıl, şimdi denizden geldiğime inandınız mı?.

Allah rızası için!..

Dilenci hızlı hızlı giden adama yaklaştı:

— Allah rızası için beyim, dedi, 50 frank verir misiniz, çok ihtiyacım var!...

— Hıh!... Gidip içeceksin değil mi?

— Hayır, hayır! Mösyö, hayatımda ağzıma bir lokma içki koymadım!...

— Öyleyse at yarışlarına gideceksin?

— Nerde Mösyö, müşterek bahisten hiç çakmam!

— Belki de 50 frangı sokak kadınlarıyla beraber yiyeceksin ha?...

— Kadınlarla hiç alâkam yok efendim dedi dilenci yüzlerini şeytan görsün!...

— O halde elli frangı ne için istiyorsun?...

ÇAR'IN OĞLU

Çarlık Rusyasında evlenmeler aracı vasıtasıyla olurdu; Bir gün böyle bir aracı Rusya'nın en zengin adamı olan Brodsky'yi görmeğe geldi.

— Kızınıza çok iyi bir koca buldum dedi...

Brodsky kızdı, küplere bindi:

— Kızımın evlenmesi için size ihtiyacı yok! diye bağırdı, O istediği insanla, istediği zaman evlenebilir!!.

— Kimden bahsettiğimi anlayın da, ondan sonra böyle bağırın Brodsky, dedi, aracı.

Zengin baba alaycı bir tavırla sordu:

— Söyle bakalım kimmiş bu şanslı genç?

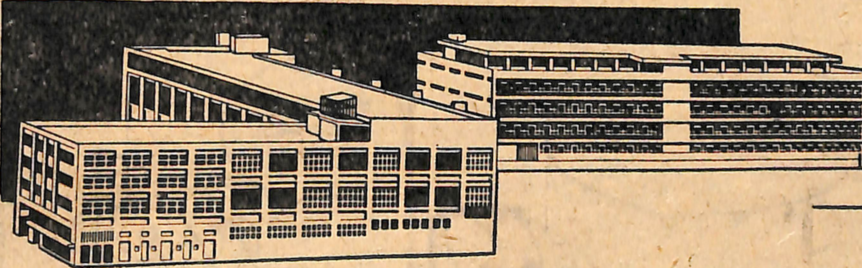
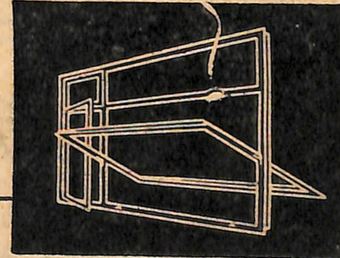
— Çar'ın oğlu, müstakbel Kralımız efendim.

Bu karşılık, Brodsky'yi epey şaşırttı, şaka mı, ciddi mi diye epey düşündü, nihayet kararını verdi:

— Eğer bu evliliği başarabileceksen kabul ediyorum!...

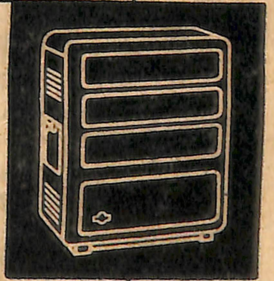
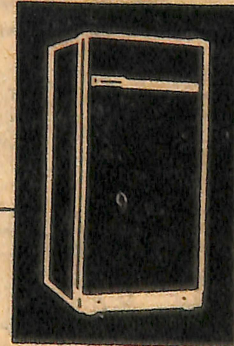
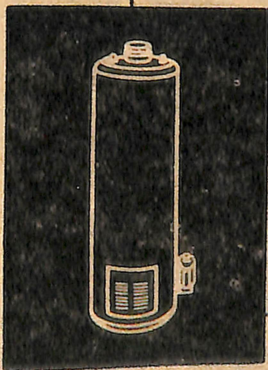
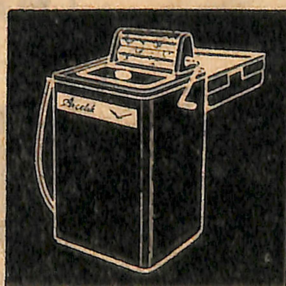
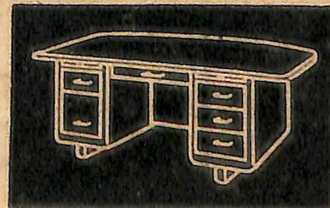
Aracı teminat verdi ellerini uğuştura uğuştura uzaklaştı, kapıyı açacağı sırada geri döndü:

— Şimdi yapılacak bir iş kaldı, beyim, o da Çar'ı iknâ etmek!!...

ARÇELİK

EN UYGUN FİAT - EN YÜKSEK KALİTE

SÜTLÜCE, KARAAĞAÇ CAD., 2-4, TEL.: 49 44 00

(Faal: 7593—273)

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

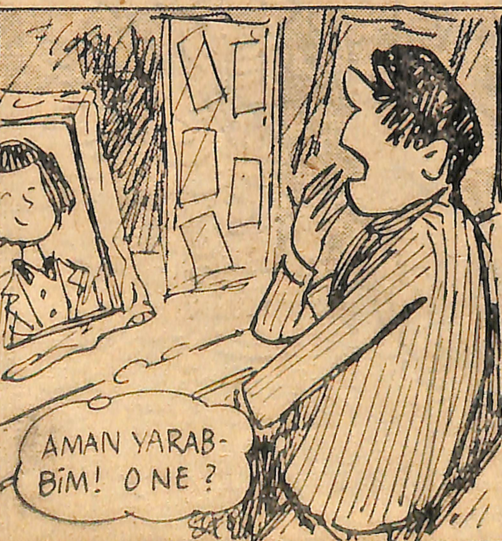

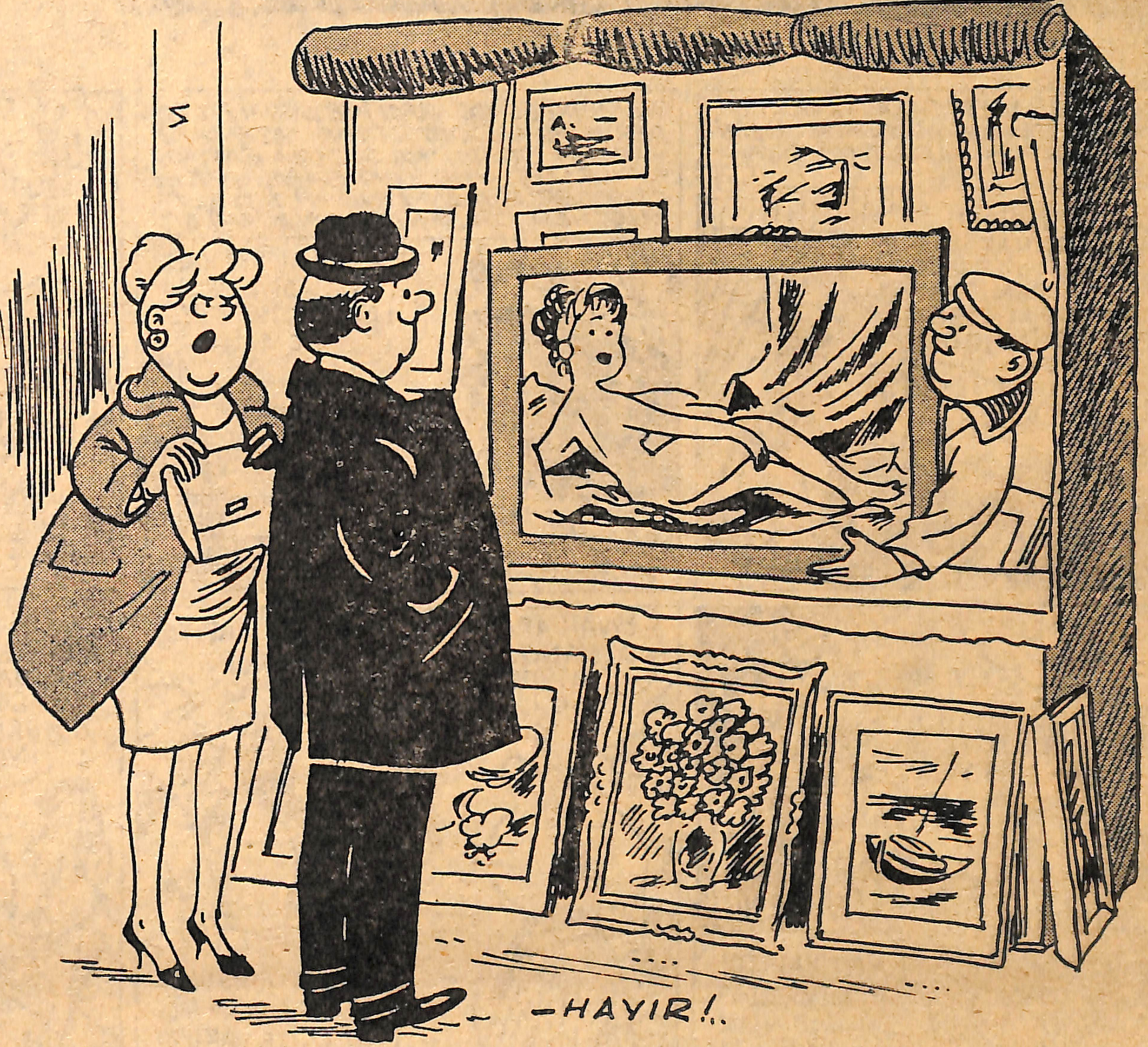

DÜNYA karikatürleri

—BORNUZUNU GİYMİYOR MUSUN?
—GİYMİYORUM... BENİM GİZLİYE-
CEK BİR ŞEYİM YOK Kİ!..

—NESİNE OYNUYORSUNUZ KUZUM?

AKBANK

Her türlü
banka işleriniz
için

AKSiGORTA

bilumum sigorta
muameleleriniz
için

emrinizdedir

Ak. 278

Şiirimizin en güzel kitabı

Gönülden Sesler

Orhan Seyfi Orhon

* Gönülden sesler, hece şiirinin mısra mısra dillerde dolaşmış kitabıdır.
* Gönülden sesler, size, yıllardır unuttuğunuz güzel şiiri yeniden tattıracaktır.
* En iyi kâğıt, en güzel harfler, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak. Tablo kadar güzel beş renkli kuşe gömlek içinde...

Pek yakında:

Akbaba Yayınevi

Fiatı 750 kuruş. Siparişlerinizi şimdiden yapmanızı rica ederiz.

Kitaplar taahhütlü gönderilir. Kitap karşılığı pul kabul edilmez.

Ak. 280

REKLÂMLARINIZ İÇİN

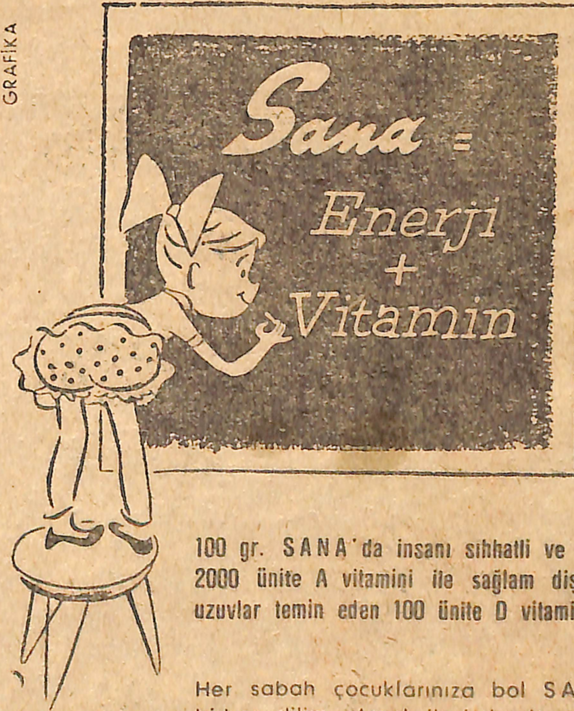
"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 – 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın 19170 - 279

GRAFİKA

İlancılık · 5522 281

100 gr. SANA'da insanı sıhhatli ve mukavim yapan 2000 ünite A vitamini ile sağlam dişler ve kuvvetli uzuvlar temin eden 100 ünite D vitamini vardır.

Her sabah çocuklarınıza bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek ile kahvaltı ettirirseniz, gelişmeleri için elzem olan gıdayı vermiş olursunuz.

Ve SANA'nın nefis tadı, eşsiz kokusu sayesinde ekmek ve yemekler lezzetli olur.

Sana

S 277

ağıza tat, vücuda sıhhat!

Akbaba

SENDE BU HUYSUZLUK VARKEN EVİMİZ DE ÇALIŞTIRACAK ADAM BULAMAYIZ!

-SEN YANIMDAYKEN GÖNLÜM ŞARKILAR SÖYLÜYOR
-BARİ SEVDİĞİM ŞARKILARI SÖYLESE!

-ŞİMŞEKTEN, YILDIRIMDAN ÖDÜM KOPAR
-SAKLAN ETEĞİMİN ALTINA SEVGİLİM!

-MEMLEKETİN MALİ DURUMU KÖTÜ BÜTÇEYİ DÜZELTMEK İÇİN HAŞMETLÜ BABAMIZ BİR OPERET KURMAYA KARAR VERDİ!